

LÊ TẤN HIỂN

NHÓM

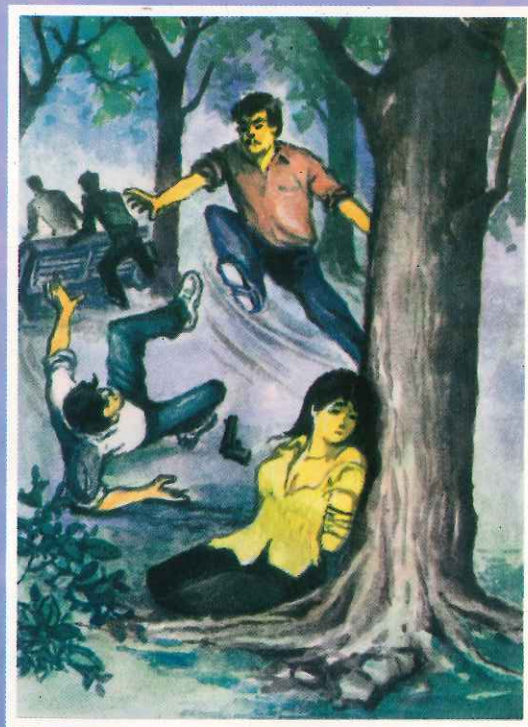
ĐẶC NHIỆM

NHÀ

C21

TRUYỆN THIẾU NHI

LÁ THƯ VIẾT BĂNG MÁU

NHÀ XUẤT BẢN HÀ NỘI 1996

LÊ TẤN HIỂN

**NHÓM ĐẶC NHIỆM
NHÀ C21**

Bộ truyện dài nhiều tập

LÁ THƯ VIẾT BẰNG MÁU

NHÀ XUẤT BẢN HÀ NỘI
HÀ NỘI 1996

MỤC LỤC

- 106- "Hồ sơ mật" của
nhóm "S³MQHT²"
- 107- Bình Sẹo qua lời tự thú
- 108- Lá thư viết bằng máu
- 109- Tiếng gọi trở về
- 110- Những niềm vui khác nhau
- 110- Từ câu chuyện vô tình
của cu "lợn"

...Tám bát phở được lần lượt bung vào, đặt trước cậu nào là cậu ấy chén liền. Nhất là Sáng. Nó "chiến đấu" với non nửa bát mới sức nhớ ra chưa vắt chanh và rưới tương ớt. Quang "sọt" nói đùa :

- Còn cho vào làm gì nữa, bố cứ lừa hết bát phở xuống bụng, rồi húp... thì tương ớt sau cũng được, đằng nào thì bao tử cũng nhận được cả...

Các trinh sát sì sụp húp, lừa, nuốt xóa, chứng tỏ thực bụng anh nào anh ấy cũng tương tự như nhau, đều đã ngót cả sau mấy giờ đập xe trinh sát như những "cua-ro" trên đường đua. Cái tuổi ăn tuổi ngủ, muốn làm sao, cũng khó lòng giấu nổi.

Chỉ riêng Tuyết, khi một vài bạn đã giải quyết xong phần của mình, ngồi xía răng rồi, cô vẫn loay hoay bên chú mèo, cho nó ăn

từng miếng với vẻ say sưa chăm chú hiếm thấy. Tùng "khềnh" tặc lưỡi nhận xét :

- Không trách gọi cậu là Tuyết Mèo con là phải. Nghe chừng cậu và mèo có "nợ nần" gì với nhau từ kiếp trước cũng nên. Tớ thấy không những cô bé quý mèo, mà cả con mèo cũng rất quý cô bé nữa, các cậu nhìn mà xem kìa...

Cả bọn quay ra nhìn Tuyết và chú mèo vàng. Nhưng Tuyết chẳng hề ngượng nghịu, cô vẫn tiếp tục làm công việc của mình. Sáng "lợn" có vẻ tâm lý, nói :

- Cậu Hạnh thay Tuyết cho mèo ăn một lúc, để chỉ huy trưởng chuyên án còn "dùng bữa", không phở nguội hết rồi. Hay... thủ trưởng Tuyết không thấy đói, thì ủy quyền cho em "xoi" giúp vậy...

Lúc này, Tuyết mới quay lại bát phở, thấy thịt ở phía trên đã bị các tướng ngồi hai bên nhón gắp vội hai góc. Cô cầm đũa, rồi nhớ ra điều gì, đứng lên, trình trọng :

- Nhân tiện, thông báo với các bạn : ngày mai 20-8, là sinh nhật lần thứ 12 của tớ. Tớ đã viết thiệp mời cẩn thận rồi, sáng mai sẽ trao tận tay từng cậu, đúng 7 giờ 30 tối mai, mời tất cả các bạn tới nhà tớ dự liên hoan, cùng mừng cho tớ bước sang tuổi 13...

Cả bọn reo lên :

- Được lắm, hay lắm ! Phá xong án tiểu hổ, dự sinh nhật Mèo Con. Tuyệt vời !... Nhưng sao bây giờ cậu mới báo, để chúng tớ biết trước còn chuẩn bị quà mừng chứ...

- Thích cái gì để tớ mua nào ?...

- Ngày mai chén không ? Bánh kem chứ?...

- Nhớ phải có kẹo cao su đấy nhé...

Tất cả nhao lên tranh nhau nói, ồn ào cả quán phở khuya.

Sơn "sợ" im lặng suốt từ đầu đến giờ, tâm trạng rất khó tả từ lúc tìm lại được con Mi Mi. Bây giờ mới đứng lên, giọng cũng trình trọng không kém :

- Nhân sinh nhật lần thứ 12 của Tuyết, mặc dù ngày mai mới tổ chức liên hoan, tùy các bạn mua quà gì mừng Mèo Con tớ chưa biết, nhưng riêng tớ, hôm nay tớ tuyên bố luôn...

Các bạn chột lảng xuống, im lặng chờ đợi. Vì quả thật, nhìn nét mặt chàng võ sư - cán sự văn, như sắp nói điều gì quan trọng lắm. Sơn "sợ" nói tiếp :

- Mừng Mèo Con bước sang tuổi 13, thấy bạn rất yêu mèo, mặc dù tớ cũng thế, nên tớ quyết định tặng Tuyết Mèo con con Mi Mi của tớ - con mèo vàng vừa được chính Tuyết chỉ huy phá án cứu sống !...

Cả bọn vỗ tay hoan hô, quên cả mình còn đang trong quán phở đêm khuya. Tuyết Mèo con, chắc là sung sướng lắm, nó bế con mèo, đứng lên, mãi vẫn chưa nói nên lời. Cô đi đến trước mặt Sơn "sọ", con Mi Mi trên tay "meo" lên một tiếng nho nhỏ. Tuyết xúc động, nhìn vào mặt Sơn, ấp úng :

- Cảm ơn bạn ! Tổ rất vui và chẳng biết nói thế nào nữa. Điều làm tổ bất ngờ và cảm động nhất, là bạn đã đọc đúng ý thích của tổ... Cảm ơn !...

Con Mi Mi ngoái đầu lên, "meo" một tiếng nữa. Nó như cũng hiểu được cuộc đối thoại của hai người bạn tốt bụng và thân thiết, cọ đầu vào vòng tay Tuyết, âu yếm.

Các trinh sát tinh ý đều nhận thấy, ánh mắt của cả Tuyết và Sơn vừa thoáng long lanh...

"HỒ SƠ MẬT" CỦA NHÓM "S'MQHT"

Sáng sớm hôm sau, ngay đầu buổi tập võ ở sân bóng sau trường, bảy trinh sát đặc nhiệm đã được Tuyết Mèo con trình trọng trao tận tay tấm thiệp mời sinh nhật, cũng nói rất thủ tục "cố gắng đến dự với tổ nhé", thật cứ y như người ta đi mời đám cưới không bằng...

Cuối buổi tập, bỗng chẳng ai bảo ai, kể cả Tùng và Hạnh cùng khu nhà E với Mèo Con, đều nháy nhau chờ Tuyết về trước, cùng nán lại chút ít. Chúng muốn tế nhị bàn nhau xem nên mua quà tặng sinh nhật cho cô bạn như thế nào, Quang "sọt" thấy có vẻ quan trọng hóa, xuề xòa :

- Về chuyện, làm gì phải thảo luận với bàn bạc rách việc, mua tặng phẩm mà cứ làm như chuẩn bị đi "đánh án" ! Theo tổ thì... tùy, ai muốn tặng gì thì tặng, không nói trước, tất cả cứ gói kín mang đến, sau đó tự tay Tuyết sẽ lần lượt mở ra... thế mới hội họp, bất ngờ chứ...

Tùng "khềnh" nói ngay :

- Ai mà chẳng biết thế. Nhưng theo kinh nghiệm của tớ thì nên bàn trước với nhau vẫn hơn, kéo rồi tặng phẩm lại giống nhau hết thì chán lắm. Ngay tớ đây này, hồi lớp 5, mẹ tớ làm sinh nhật cho tớ, các cậu có biết không, mời mười lăm bạn, đến khi về hết, mở gói ra, thì 9 ông tặng vở viết, 4 ông bốn cái bút máy, chỉ độc có 2 bạn nữ là khác nhau thôi. Vở thì tớ dùng hết năm học vẫn còn, riêng bút máy, đến tận bây giờ "nguyên y vãn" trong tủ...

Son "mặt già" nghe thế, cười như nắc nẻ, tán thành ngay :

- Cậu Tùng nói có lý đấy, không bàn nhau trước, đến lúc Tuyết giờ ra, lại là 7 cái ảnh... mèo, thì có mà bé Tuyết treo từ trên nhà xuống tận bếp vẫn không hết...

Sáng "lợn" thấy cả Son, Tùng lẫn Quang đều có ý đúng, chẳng biết theo bên nào, nhưng hình như riêng cậu vẫn muốn chuẩn bị tặng Tuyết một món quà đặc biệt lắm, nên không muốn nói trước cho các bạn biết, dù sao, "bí mật đến phút chót" vẫn khoái hơn. Sáng đề nghị :

- Tớ cũng đồng ý nên công khai trước, nhưng chỉ nói đại khái thuộc loại gì, chứ chưa nói cụ thể. Ví dụ : cậu này chỉ cần tiết lộ quà sinh nhật bằng thạch cao, cậu kia

bảo một loại bưu ảnh, người này thì búp bê, người kia thì bằng gỗ... cứ chung chung đại khái thế, là cũng tránh được mua trùng nhau rồi. Như vậy, vẫn bảo đảm được bí mật, hấp dẫn, hồi hộp và bất ngờ. Đúng không?...

Tất cả đều nhất trí với Sáng, kể cả Tùng "khềnh", vì ngay cu cậu cũng rất muốn sẽ tặng Mèo Con một món quà độc đáo, mà không muốn cho ai biết trước cả.

Cuối cùng, trước khi ra về, mỗi cô, cậu cũng đành phải bốp trán, cố nghĩ ra một thứ gì đấy, không thuộc loại của người vừa nói trước. Mới nghe, mà cũng đã hấp dẫn ra phết. Nào là "búp bê", "tranh", "cái ăn được", "cái để treo", rồi "bằng vải" v.v... Riêng Sáng "lợn", chờ 6 cô cậu nói xong, nó thùng thảng và lấp lửng nói, mặt tỉnh khô : "Hồ sơ mật S³MQHT²" ! Làm cho cả bọn cứ trố mắt nhìn nhau, mà không dám hỏi thêm câu nào.

Đi tập về, vừa tắm rửa, ăn sáng xong, Quang "sọt" đã nghe ngoài đường có tiếng hú gọi, nhìn ra ban công, thấy cu Sáng, quần áo chỉnh tề, cầm chiếc máy ảnh tự động, vẫy tay giục :

- Xuống ! Xuống đây mau lên, có việc gấp...

Tường lại có "vụ án" gì mới xảy ra, Quang khoác vội cái sơ mi, với chiếc quần dài vừa toan mặc, thì Sáng lại giục :

- Chỉ cần mặc áo thôi, quần... đùi cũng được...

Càng ngỡ có việc hỏa tốc lắm, Quang nhảy ba bốn bậc một, chạy xuống tầng. Vừa ra tới nơi, Sáng vội ngay lấy bạn, đưa tay sửa lại cổ áo, vuốt vuốt mái tóc, rồi lùi lại một bước, giương máy ảnh, bảo :

- Đứng yên, đừng chớp mắt nhé, thế, được rồi !...

Sáng bấm máy chụp lúc nào không biết, nhanh nhẹn cắt máy ảnh vào bao : "Cảm ơn cậu", rồi chạy biến. Được mấy bước còn ngoái lại, dặn : "Hẹn gặp nhau buổi tối, tại sinh nhật Mèo Con nhé !", Quang rất khoái chụp ảnh, nên vừa rồi cứ như bị Sáng thôi miên, chẳng hiểu chuyện gì. Đến khi cu "lợn" đi rồi, nó vẫn áo dài quần cộc (mà khổ, cái áo sơ mi lại dài quá, nào có nhìn thấy quần đâu, trông cứ y như...) đứng ngây ra giữa cửa cầu thang, trông đến ngộ. Nhìn xuống chân, chợt nhớ áo quần mình lôi thôi quá, Quang nghĩ bụng : "Thằng cha này, không biết lại định giờ trò gì đây ? Mà không biết nó có chụp cả người mình không? Quý thật. Lạy trời cho cái máy ảnh ấy

không có phim, hoặc kiểu nó vừa bấm hồng đi cho rồi..."

Thế rồi, không chỉ Quang "sọt", mà sau đấy, lần lượt, Sơn "mặt già", Tùng "khểnh", Hạnh "chè đậu", Minh "tổ cú", Sơn "sọ". Tất cả đều chung một số phận - nghĩa là đều bị Sáng lôi ra, chụp lập tức một pô ảnh, như bị bắt cóc. Nhanh đến nỗi cậu nào cậu ấy đều giật mình, về nhà soi gương kiểm tra lại "sắc đẹp" xem có gì sơ suất không. Hạnh "chè đậu" thì chưa kịp chải đầu, Minh "tổ cú" mép còn dính bột đánh răng, Sơn "sọ" đang cời trần; Tùng "khểnh" đang ăn bát bún, chẳng nhớ lúc ấy có sợi nào vô phúc dán trên má không, còn Sơn "mặt già" đang quét sân, vẫn chưa rửa mặt, mắt mũi kèm nhèm... Tóm lại, chắc chắn ông phó nháy Sáng "lợn" chụp được bức chân dung các trình sát nhà ta đúng lúc tự nhiên nhất, và cũng "lọ lem" nhất trong ngày. Song, đang nhiên, thằng cha này dừng mở hay sao mà lại đi chụp ảnh từng đứa làm gì nhỉ ? - Câu hỏi đó chưa cô, cậu nào giải đáp nổi.

Trong khi đó, Sáng đóng cửa ở nhà suốt tới quá trưa, loay hoay chấp chấp dán dán, cưa cưa cắt cắt, chẳng hiểu cu cậu định làm tiết mục gì. Buổi chiều, Sáng đạp ra chợ mua thêm một vài thứ, tạt qua hiệu lấy

anh, rồi lại tiếp tục "cắm cung" trong nhà đến tận chiều...

*

Tối hôm ấy, đúng 7 giờ 30, các trinh sát đã có mặt đầy đủ ở nhà Tuyết Mèo con, cậu nào cậu ấy tay khư khư bọc lớn, bọc nhỏ, bên ngoài phong gói kín bằng các loại giấy bạc, giấy hoa, có gài nơ cẩn thận. Tuyết ôm con Mi Mi, bây giờ chú mèo vàng của Sơn "sọ" đã trở thành thành viên của gia đình Mèo Con rồi. Tuy nhiên, khi thấy Sơn "sọ" đến, con mèo vẫn nhảy khỏi vòng tay cô bé, phóng ra cửa đón ông chủ cũ. Nó "meo meo" nép vào ống quần Sơn, hết bên này sang bên kia, ngoái đầu lên nhìn cậu với vẻ cực kỳ thân mật và âu yếm. Sơn cúi xuống bế nó lên, vuốt ve : "Ồi, chú mày đây à ! Làm gì mà cuống lên thế. Cứ yên tâm, từ nay tao sẽ sang thăm chú mày luôn. Ở đây mới thực là nhà của mèo con, hiểu chưa ?".

Giữa nhà, Tuyết kê nối một dãy bàn dài, trải khăn hoa. Giữa bàn đặt chiếc bánh ga-tô lớn, có dòng chữ bằng kem màu : "Sinh nhật thứ 12 - 20-8" và một chữ số "13" to tướng. Xung quanh chiếc bánh có 12 cây

nến màu xanh đỏ bé xíu bằng cái bút chì đã được thắp sáng. Trên bàn còn có các loại bánh kẹo, hoa quả, nước ngọt bày rất kiểu cách và đẹp mắt. Chín chiếc ghế được chia quây xung quanh, đều đặn và ngăn nắp. Cách bài trí làm cho buổi lễ sinh nhật thêm trịnh trọng và thiêng liêng, làm cho các bạn, mọi bữa hò hét, đùa nghịch là thế, mà hôm nay ai nấy lặng lẽ chào hỏi, rồi cứ đứng loay quanh mà chưa dám ngồi ghế. Đến khi Tuyết phải vỗn vỗ lên tiếng :

- Kia các cậu, sao cứ đứng cả thế ? Hạnh đâu, Hạnh, cậu mời các bạn ngồi hộ tớ, để tớ vào mời mẹ ra "khai mạc" đây.

Tuyết chạy vào nhà trong, một lát nắm tay dẫn bà mẹ ra phòng ngoài. Tất cả đứng dậy chào. Mẹ Tuyết còn rất trẻ, bà gỡ tay bảo bọn trẻ cứ ngồi xuống, cười hiền hậu :

- Các cháu cứ tự nhiên. Mèo Con sẽ ngồi vui cùng các cháu bây giờ. Hôm nay, kỷ niệm ngày sinh lần thứ 12 của Mèo Con, nghĩa là từ ngày mai, Tuyết sang tuổi 13 rồi. Bác đã được nghe Tuyết kể về các cháu, bác rất vui và hài lòng. Có được những người bạn chân thành và thân thiết là quý lắm. Bác chúc các cháu ngày càng thân nhau hơn, luôn đoàn kết giúp đỡ nhau tiến bộ trong học tập và cuộc sống. Bây giờ, Tuyết mời các bạn bắt đầu liên hoan đi...

Tuyết nhất định đòi mẹ phải ngồi xuống ghế cùng các bạn, rồi cũng đứng lên, nói :

- Mẹ tớ thường trực đêm ở bệnh viện, hôm nay phải đổi ca để về dự sinh nhật tớ, cũng là do tớ đề nghị. Tổ chức lễ sinh nhật, là nhớ đến ngày sinh của mình, nhớ đến cha mẹ, mà mẹ lại không dự thì... chán lắm, có đúng không các bạn ?...

Thấy tất cả đều cười đồng tình, Tuyết quay sang làm nũng mẹ :

- Đấy, mẹ thấy chưa, các bạn con cũng đều nghĩ thế, vậy thì mẹ phải ngồi dự với chúng con chứ...

Bà mẹ Tuyết vừa cười vừa nói với các chú bé :

- Hèn chi mà nó điện lên tận cơ quan dặn tôi : Nếu mẹ mà không về, con và các bạn sẽ ngồi chờ đến khuya... Được, mẹ sẽ ngồi dự vui với các bạn và con một lúc, sau đó, cũng phải nói trước nhé, các con cứ tiếp tục liên hoan, mẹ phải đến bệnh viện trực tiếp ca tối... Đồng ý chứ ?

Cả Tuyết và các bạn đều vui vẻ đồng ý, vì chúng hiểu rằng những bệnh nhân ở bệnh viện cần có sự có mặt của mẹ Tuyết hơn chúng nhiều lần. Tuyết đứng lên, mở chai nước ngọt to, rót mời mẹ trước, rồi đi vòng quanh bàn lần lượt rót cho từng bạn. Sau đó, cô cầm cốc :

- Con chúc mẹ khỏe mạnh, sống lâu ! Chúc các bạn học giỏi ! Chúc tình bạn của chúng ta ngày càng bền chặt ! Xin mời...

Thật, chẳng khác gì người lớn cả. Đám con trai, khối cậu cũng đã tổ chức sinh nhật của mình, mà đã anh nào nói được đầy đủ, mạch lạc như thế. Mọi người nâng cốc nước ngọt, chạm nhau hân hoan, sau đó cuộc liên hoan bắt đầu. Chưa hết, lúc một vài chàng đã thò tay nhón hạt hướng dương để cắn, thì Mèo Con lại đứng lên :

- Trước hết, tớ xin tự tay cắt bánh mời các cậu...

- Đúng rồi - Sáng reo lên - đột phá đi, Mèo Con.

- Thối nển đã, để tự Tuyết thổi nển.

- Khéo... kéo dính kem vào mũi đấy nhé...

Mỗi người một câu, rộn rã, làm không khí bắt đầu tự nhiên, sôi nổi hẳn lên. Tuyết lần lượt thổi tắt 12 ngọn nến, rồi cắt từng góc bánh kem đặt lên các đĩa trước mặt mỗi đứa.

- Nào, xin mời các bạn !...

- Khoan - Tùng "khểnh" ngăn lại - từ từ đã, trước khi đến đây, tất cả chúng tớ đã thống nhất : Đầu tiên, mời cậu Tuyết tự tay mở từng gói tặng phẩm một, để xem quà sinh nhật của mỗi đứa gồm những gì. Vậy, đề nghị Mèo Con bắt đầu đi...

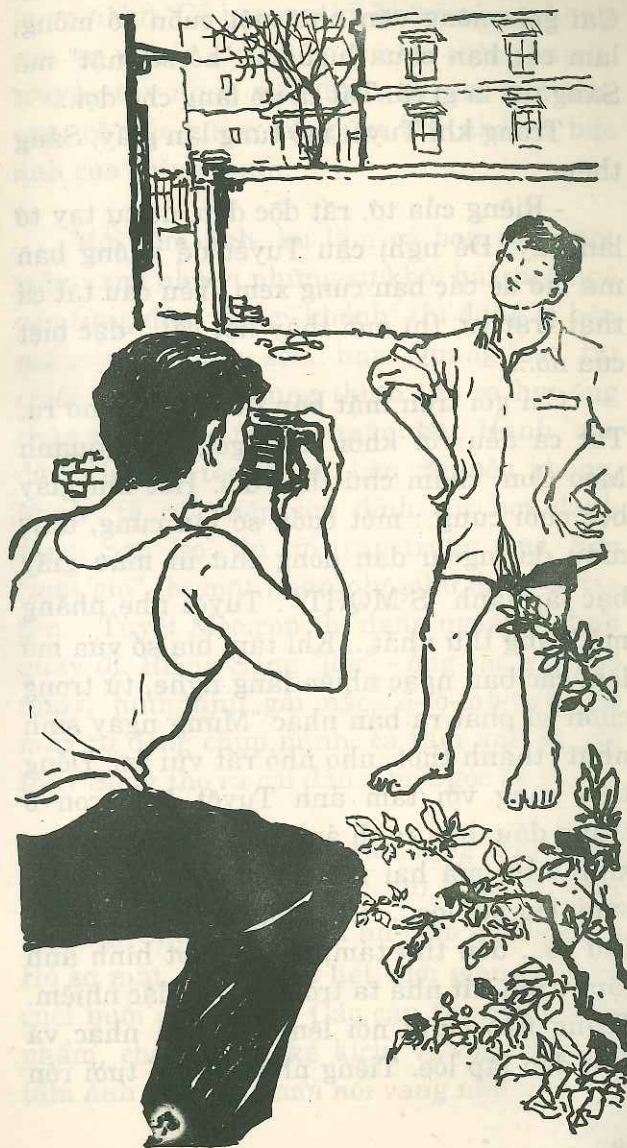
Các gói quà sinh nhật được chuyển ra đầu bàn. Mẹ Tuyết đã đứng lên "Chúc các cháu tiếp tục liên hoan vui vẻ" rồi vào nhà, chuẩn bị đi làm. Tuyết Mèo con cẩn thận cầm từng gói tặng phẩm lên, rón rén, xúc động mở ra trong ánh mắt theo dõi hồi hộp của các bạn. Cái gói gần mở hết, Tuyết ghé mắt nhìn, rồi vừa cười vừa thông báo :

- Đố các cậu đoán là gì nào ? Gói này của cậu Tùng...

Mọi người vẫn im lặng, bất ngờ Tuyết thò tay cầm gờ ra vừa nói : "Mèo Con !". Trên tay Tuyết là một chú mèo bông màu trắng, có đôi mắt to như thật, đen nhánh, cái đuôi cong cuộn vào chân theo dáng ngồi, trông rất xinh và ngộ nghĩnh, dễ thương...

Sau đó, Tuyết tuần tự mở từng gói một, lần nào cũng reo lên cùng các bạn trước một món quà lạ, khi thì "con chuột nhựa", "bức tranh mèo trong khung", lúc thì "cái bờm tóc dính hoa nơ xanh", "tượng em bé nhảy dây", "một xâu cá rô bằng nhựa". Nhưng kia, lạ chưa, Tuyết chưa dám thắc mắc, nhưng các bạn đều ngạc nhiên : sao lại chỉ có 6 gói ? Lúc này, Sáng "lợn" mới đứng lên :

- Đây, còn của tớ đây, món quà của tớ mang tên "Hồ sơ mật" của nhóm đặc nhiệm "S³MQHT²", Tuyết sẽ mở từ từ để các bạn đỡ... hồi hộp nhé. Xin mời !

Tuyết bước tới, đón gói quà từ tay Sáng. Cái gói vuông vắn như một cuốn sổ mỏng, làm các bạn chưa hiểu cái "hồ sơ mật" mà Sáng nói là gì cả. Tất cả im lặng chờ đợi...

Trong khi Tuyết mở từng lần giấy, Sáng thêm :

- Riêng của tớ, rất độc đáo, do tự tay tớ làm lấy. Đề nghị cậu Tuyết để xuống bàn mà mở để các bạn cùng xem. Yêu cầu tất cả thật trật tự, thì mới thấy hết cái... đặc biệt của nó...

Cái gói trên mặt bàn được từ từ mở ra. Tất cả đều rời khỏi chỗ ngồi, xúm quanh Mèo Con, chăm chú theo dõi. Hết lần giấy bọc cuối cùng : một cuốn sổ bìa cứng, dày, màu đỏ, ngoài dán dòng chữ in màu giấy bạc lấp lánh "S²MQHT²". Tuyết nhẹ nhàng mở trang thứ nhất... Khi tấm bìa sổ vừa mở lên, các bạn ngạc nhiên lắng nghe, từ trong cuốn sổ phát ra bản nhạc "Mừng ngày sinh nhật" thánh thót, nho nhỏ rất vui tai. Đồng thời cùng với tấm ảnh Tuyết Mèo con ở trang đầu, bên cạnh ảnh một chú mèo vàng xinh xắn, mà hai mắt là hai chấm đèn đỏ sáng lên lấp lờ... Rồi trang thứ hai, thứ ba, thứ tư... đến thứ tám, là lần lượt hình ảnh tám trình sát nhà ta trong nhóm đặc nhiệm. Trang nào cũng nổi lên một bản nhạc và ánh đèn lấp lờ. Tiếng nhạc cứ vui tươi rộn

rã hòa nhau cho đến khi Tuyết gấp cuốn sổ lại mới dứt. Cả bọn cực kỳ khâm phục chàng cán sự vật lý giỏi mây mù và thông minh, truyền tay nhau mỗi đĩa giờ xem một lần, cậu, cô nào cũng dừng lại lâu nhất ở bức ảnh của chính mình.

Mỗi tấm ảnh, lại làm cả bọn cười một trận vang nhà vì những sự khôi hài, ngộ ngộ của từng đĩa. Tùng "khềnh" thì đúng là bên má còn dính mẩu sợi... bún. Quang "sọt" thì chiếc sơ mi dài thùng thình thò ra hai ống chân mà chẳng thấy... quần đâu. Hạnh "chè đậu" thì đầu tóc rối bù, bên cặp bên không. Minh "tổ cú" mép còn dính cục bột đánh răng. Sơn "sọ" thì cời trần trùng trọc, Sơn "mặt già" thì mặt nhăn nhó như đang bị tra tấn... Tuyết Mèo con thì đang ngoái cổ định quay đi. Riêng Sáng "lợn" - ông tác giả phó nháy, hình như gài nắc "ô-tô-ma-tích" để máy tự động chụp mình, cả tấm ảnh to, chỉ thấy Sáng thò ra cái đầu ở một góc bé tí...

Tóm lại, tiết mục quà tặng của Sáng "lợn" bỗng làm cho cuộc vui rôm rả khác thường. Chủ đề về cuốn an-bom S²MQHT² - Hồ sơ mật chiếm hầu hết thời gian cho đến cuối buổi sinh nhật. Các cậu thi nhau bình phẩm, châm chọc, kê kích, ví von nhau từ tấm ảnh của bạn, cười nói vang nhà.

Cuối cùng, Sáng đứng lên, kết luận :

- Món quà sinh nhật này, cũng coi như bản danh sách mật của nhóm đặc nhiệm C21. S³MQHT² - nghĩa là Sơn, Sơn, Sáng, Minh, Quang, Hạnh, Tùng, Tuyết. Tổ tặng cho Mèo Con, nhưng cũng có nghĩa, giao trọng trách cho Tuyết bảo quản bản "Hồ sơ tuyệt mật" này. Các cậu có nhất trí không?...

Tất cả vỗ tay hò reo vang nhà.

107

BÌNH SỢ QUA LỜI TỰ THỨ

Ngoảnh đi ngoảnh lại, chỉ còn hai tuần lễ nữa là đến ngày khai giảng năm học mới. Nhà trường nhận được bằng khen của công an thành phố về thành tích tham gia bảo vệ trật tự an ninh ở địa phương - nơi nhà trường tổ chức cắm trại hè, khen các em đội

viên thiếu niên dũng cảm đã bắt được đối tượng hình sự có lệnh truy nã. Cô giáo Hà chủ nhiệm và tập thể học sinh lớp 7Z3 được nhận giấy khen riêng, và cả tiền thưởng nữa. Tin vui này đến với các trình sát đặc nhiệm C21 trước cả cô giáo và nhà trường, vì chính bố của Minh "tổ cú" lại là người chuyển giấy báo công cho nhà trường qua cậu con trai.

Sau khi thông báo cho các bạn, Minh "tổ cú" - nhân danh nhóm trưởng đặc nhiệm, muốn "mở tiệc khao quận ủy lạo các tướng lĩnh", đề nghị :

- Tổ chức một bữa liên hoan mặn ngay tại nhà tổ. Mời cả cô giáo Hà và... bố tổ dự nữa. Đây vừa là tiệc mừng công, vừa là cuộc gặp mặt cuối hè trước khi bước vào năm học mới. Các cậu thấy thế nào ?

Tất cả hò reo tán thành, riêng Sáng "lợn" và Quang "sọt" nháy cả lên mặt bàn nhà Minh "tổ cú" nháy... lăm-bat-đa, làm suýt vỡ cả ấm chén. Minh phải quát tướng lên hai đứa mới chịu xuống, để lại đầy những vết chân lấm lem trên mặt bàn.

Sáng chủ nhật ấy, Sơn "sọt" lớp trưởng có nhiệm vụ đi đón cô giáo Hà. Minh "tổ cú" đón bố. Còn Tuyết Mèo con, Hạnh "chè đậu" lãnh vai trò đầu bếp, có Sơn "mặt già" và Quang "sọt" làm trợ thủ đắc lực. Tùng

"khềnh" thấy Tuyết lấy Quang "sọt" làm phụ bếp, bĩu môi :

- Chọn nhầm đối tượng rồi các bà ơi !... Chọn thằng cha "sọt" vào làm bếp, có khác nào "thả hổ về rừng". Biết điều thì lúc đi chợ, mua món gì thì phải mua ra ra một chút, đáng 7 mua 10; trừ hao vào cái miệng nể của cu "sọt" là vừa...

Cả bọn phá lên cười. Nhưng Quang không hề ngượng nghịu, vênh mặt, trả đũa ngay :

- Trong cung đình ngày xưa, vai trò của vị quan chuyên "nể" các món ăn được coi trọng đặc biệt, phải là bậc trung thân, tin cậy và hiểu biết thế nào mới được lãnh trách nhiệm này. Chứ lấy phải thằng lười ăn, khảnh ăn như... Tùng "khềnh" chẳng hạn, có mà triều đình ngộ độc chết cả nút !...

Nhưng, được tin các bạn tổ chức liên hoan, lại do chính cậu lớp trưởng đích thân mang xe... mi-ni đến mời, cô giáo Hà sốt sáng đến ngay, cô bảo : "Để cô đỡ cho một tay, chứ các ông tướng như cậu mà làm bếp, khó tin tưởng lắm". Vậy là Tuyết và Hạnh có thêm cô giáo, yên tâm lắm. Tuy nhiên, Sơn "mặt già" và Quang "sọt" vẫn được giữ lại làm chân... sai vặt, và riêng cu "sọt", quyết không từ bỏ chức "chuyên gia nể" tự phong của mình.

Cô Hà và nhị vị kiều Tuyết, Hạnh quyết định làm món bún chả, bún nem. Suốt từ 9 - 10 giờ, khói bốc mù mịt ban công và mùi thịt nướng tỏa thơm... điếc mũi. Sơn "mặt già" lãnh phân rửa rau sống. Quang "sọt" luôn tay băm thịt, thái đu đủ, bóc tỏi, giã hạt tiêu... toàn những thứ sống, chẳng "sơ mũi" được gì. Đến trưa, thì bàn tiệc đã bày biện xong xuôi, trông cũng la liệt, thịnh soạn, có cả hoa quả tráng miệng nữa. Tất cả cứ loanh quanh, vì chỉ còn đợi Minh đón bố ở phường chưa thấy về. Nhân lúc chờ đợi, cô Hà hỏi :

- Thế hôm trước, cậu nào dám chơi nhau cả với tên thủ phạm ở trại hè ?

Sơn "sọt" đỏ mặt, đỏ tai :

- Thưa cô, em ạ...

- Sao em liều lĩnh thế, nó lớn, mình bé, nhờ nó đánh cho bị thương thì có phải đại không. Anh hùng đâu ở chỗ đó...

Sơn "sọt" gãi tai :

- Thưa cô, không phải thế ạ. Chúng em đâu có muốn chứng tỏ điều đó...

- Vậy, dám nhận lời đánh nhau với hấn, là nhằm mục đích gì ?

- Thưa cô, chúng em muốn chinh phục hấn bằng sức mạnh và ý chí của chính nghĩa và sự độ lượng, chúng em mong điều này, mong cô hiểu cho, chắc chắn là hấn đã nhận ra. Chỉ có kẻ trực tiếp vào trận đấu và

có chút ít hiểu biết, bản lĩnh võ thuật mới có thể biết nỗi điều đó...

- Em định nói gì, cô chưa hiểu ?

Tùng "khềnh" xen vào giải thích :

- Thưa cô, nôm na nghĩa là, lúc giao đấu, tên nọ đã hiểu được võ sư Sơn "sọ" của chúng ta đã cố tình nường tay, kiềm chế trong các ngón đòn hiểm hóc nhất, giống như cô vẫn nói là "giơ cao đánh khẽ" ấy mà... Bởi nếu như trong những miếng võ bí truyền ấy, cậu Sơn nhà ta mà cứ thẳng thừng tấn công, thì thẳng cha ấy... "tiêu" rồi! Thưa cô, nó phải bái phục "quân ta" chính là vì điểm ấy đấy a...

Câu chuyện đang đến đây, thì Minh "tổ cú" cùng bố đã về. Chú Hùng, đội trưởng cảnh sát hình sự công an phường, vẫn nguyên trong bộ sắc phục theo yêu cầu của cậu con, nắm tay vào nhau, vui vẻ nói :

- Thưa cô giáo, thưa các cháu, tuy tôi về nhà mình, nhưng thực ra hôm nay chỉ là khách mời của cô giáo và các bạn trẻ đây. Bởi vậy, tất cả mọi việc, xin nhường quyền cho cô và các em chủ trì...

Cô Hà nhìn các em, nói :

- Cô cũng chỉ là khách, đúng không ? Nhưng khách tình nguyện chui vào bếp giúp chủ nhà. Buổi liên hoan hôm nay do các em

tổ chức - cô ra hiệu cho Sơn lớp trưởng - vậy các em tuyên bố khai mạc đi...

Sơn "sọ" vốn đã quen nói trước các bạn ở lớp, thậm chí toàn trường, lại thêm là cán sự văn học nữa, gì chứ cái khoản nói, cậu đâu có ngại. Sơn đứng lên, đỉnh đạc mà nhỏ nhẹ như con gái :

- Thưa cô giáo chủ nhiệm, thưa chú - đại diện cho Ban chỉ huy công an phường, hôm nay chúng cháu tổ chức liên hoan mừng chiến công bắt được tên tội phạm ở trại hè, cũng là buổi gặp mặt chuẩn bị vào năm học mới. Chúng cháu, chúng em mời cô giáo và chú Hùng cùng dự vui, và nếu có thể, góp ý kiến cho chúng cháu về "nghệ thuật" (Sơn không biết nói tiếp như thế nào, gọi là "trình sát", "phá án", hay "điều tra" nhỉ, vì có cả cô giáo ở đây mà)...

Thấy Sơn nói đến đây thì lấp lửng, ấp úng, Minh "tổ cú" tiếp luôn :

- ... Nghiệp vụ nói chung, cả về học tập và hoạt động dịp hè vừa qua. Nhưng, chủ yếu là liên hoan - rồi cậu quay sang bố - Đây, bố thấy chưa, bố về với danh nghĩa đại diện cho phường đấy nhé, chứ không phải buổi họp phụ huynh đâu. Bữa liên hoan này, con là trưởng ban tổ chức đấy...

Mọi người cười vui, Sáng và Quang hơi sốt ruột, hòa theo :

- Đứng đấy, chủ yếu là liên hoan. Mời cô giáo, mời chú "lên đĩa"...

Sau câu nói của Sáng, bữa liên hoan bắt đầu. Khởi phải miêu tả tốc độ và nhịp điệu của các trình sát nhà ta, chỉ tóm lại nó cứ nhanh dần đều, tỷ lệ nghịch với số lượng bún, rau và nước chấm trên bàn. Còn nem và chả thì khởi phải nói, và được mấy nhất, Sáng đã thắc mắc với Mèo Con ngồi bên cạnh :

- Hình như cậu chia không đều, tớ thấy bát của mình ít chả hơn hẳn bát Tùng "khềnh"...

Mèo Con cười :

- Thắc mắc thì thắc mắc ngay từ đầu, đã lừa vào miệng "xin miễn đổi hoặc trả lại"! Này, nhưng tớ bảo thật, cậu phải để miếng trước trôi hẳn xuống tới dạ dày rồi, mới nên và tiếp miếng khác, kéo nó mắc tất cả ở... giữa thực quản thì có cho thêm suất nữa cũng chẳng tọng nổi đâu...

Bữa ăn thật vui vẻ, thân mật. Bố Minh ngồi cạnh cô giáo, cả hai đều có chung tâm trạng hài lòng và tự hào về con em, học sinh của mình, những cô bé, cậu bé đã cho họ có thêm lòng tin ở lớp trẻ hôm nay và sự yêu say tha thiết với ngành nghề đang giữ. Bố Minh "tổ cú" hướng về các bạn trẻ :

- Nhân đây, thông báo để các cháu biết : ba ngày sau trại hè của nhà trường, chú

cũng đã có mặt tại địa phương các cháu cắm trại, tham gia diễn giải đối tượng Bình Sẹo mà các cháu bắt được, về thành phố. Công an địa phương cũng đã bắt được nốt mấy tên đàn em theo lời khai của Bình Sẹo...

Sơn "sọ" hỏi ngay :

- Thế tên Bình Sẹo về đây có biểu hiện gì không ạ ?

- Cháu hỏi vậy là có ý gì ? Biểu hiện gì mới được cơ chứ...

Sơn "sọ" nói luôn, chẳng giấu giếm :

- Biểu hiện hồi cải và phục thiện, hoàn lương ấy ạ...

Câu nói của Sơn "sọ" thực sự làm anh đội trưởng hình sự giật mình. Vì thực tình, trong linh cảm và kinh nghiệm nhiều năm đánh án, và nhất là lại được giao hỏi cung Bình Sẹo - đối tượng của một vụ án cũ mà chính anh phụ trách, anh nhận thấy có điều gì đó rất khác lạ ở con người này, dù chưa thể kết luận đó là dấu hiệu của một sự cải tà quy chính. Anh thành thật :

- Các cháu giỏi lắm, và cũng rất tinh nữa. Đó cũng là điều mà chính các chú đã xem xét đến. Nhưng, tất cả còn phải đợi thời gian trả lời... Chính chú là người đã lấy khẩu cung của Bình Sẹo...

Tùng "khềnh" bị hấp dẫn ngay, giục :

- Vậy chú kể đi, Bình Sẹo đã khai như thế nào ?

- Cuộc đời quá khứ của hắn rất phức tạp và đáng chú ý. Cần phải tìm hiểu kỹ, nếu ta muốn cứu hắn trở về với cuộc sống lương thiện...

Và, bữa liên hoan trưa ấy trở thành cuộc kể lại câu chuyện Bình Sẹo và mọi bước công tác nghiệp vụ của các chú công an...

*

Tại phòng cảnh sát hình sự công an thành phố, Bình Sẹo và mấy tên đàn em đang ngồi chờ để lấy khẩu cung. Cả ba bốn bộ mặt đều mệt mỏi, bơ phờ, ngơ ngác. Tên đàn em tranh thủ lúc vắng người, hỏi nhỏ :

- Có phải đại ca đã khai chỗ ẩn náu ?

Bình Sẹo lý lợm, gật đầu. Tên kia rít lên nhỏ nhỏ :

- Trời ơi, chẳng lẽ đại ca muốn đưa nhau vào cả chỗ chết...

Bình Sẹo trừng mắt :

- Lão, đừng có nói bậy ! Chính chúng mày ở lại, sẽ chết... đỏi ! Mấy đứa mình đã thể sống chết có nhau, tao muốn đưa cả tao và chúng mày trở lại cuộc sống đấy. Chúng mày có muốn sống và làm Người thực sự không ?

Cả bọn im lặng. Một khi mà đại ca của chúng đã quyết chí, thì đừng nhiều lời. Và lại, ở cái đầu Bình Sẹo hần hần đã tính toán ghê gớm đến thế nào, mới đi đến quyết định như vậy...

Bình Sẹo đã chai sạn với bụi đời, mòn chân vì lưu lạc, trái bao vật lộn, dày dạn với gió sương và từng ném đủ mùi cay đắng. Cho nên, với hắn, cái còng trên cổ tay giờ chỉ như một thứ trò đùa. Việc vào tù ra trại cái tạo với hắn như người ta thay đổi chỗ ở... Giờ đây trước hắn, tất cả đều vô nghĩa, nhạt nhẽo, mông lung. Nhưng chỉ duy nhất một điều, cái điều chột đến sau đêm song đấu với cậu bé giỏi võ bên lều trại, đó là lòng tin ở sự khoan hồng và nhìn nhận hắn của xã hội, của mọi người. Kỳ lạ thế đấy, một kẻ giang hồ bôn ba, và cả phạm pháp nữa, đang hy vọng và trông chờ ở lòng tin của chính hắn, lòng tin nơi mọi người đối với mình. Với Bình Sẹo, điều phân vân day dứt ấy đã giằng xé từ lâu. Nếu quả thật cuộc đời, không còn ai tin hắn nữa, thì hắn đã tự chết từ bao giờ rồi.

Song, nét ưu tư, phiền muộn ở con người Bình Sẹo hiện trên những nếp nhăn nơi đuôi mắt và máng trán, trên mái tóc điểm muối tiêu quá sớm, lại khó mà giấu

nổi con mắt người đời, nhất là con mắt của các chú công an đã nhiều năm dày dạn kinh nghiệm đánh giá tội phạm. Điều khác thường ấy đã khiến bố Minh "tổ cú" lục tìm lại hồ sơ của Bình Sẹo. Không phải ông chỉ muốn biết rõ hơn về con người hấn, hơn thế nữa, ông còn muốn củng cố thêm cho sự nhìn nhận, đánh giá của mình về kẻ giang hồ lạ lùng này.

Thời kỳ Sài Gòn mới giải phóng, Bình Sẹo có tên trong danh sách cửa băng cướp "Rồng đen". Giữa đồng bọn, hấn nổi lên như một mẫu "nghĩa hiệp", thậm chí bị mang tiếng "đa cảm", "thương người" nữa. Đó lại là những điều không hợp với bản nghề, hay có thể nói, cấm kỵ đối với tiêu chuẩn gia nhập phường đạo tặc. Song, vì giỏi võ, lại có cái đầu tính toán có thể tổ chức, bài trí các phi vụ, Bình Sẹo vẫn tồn tại trong băng cướp. Tiếng tăm về Bình Sẹo vì thế nổi khắp đô thành.

Trước giải phóng một năm, hấn quen biết và cảm tình với một cô gái làm tiếp viên nhảy ở vũ trường Đào Tiên, tên là My Lan. Lúc ấy, My Lan chừng 22 tuổi, nét mặt đượm vẻ lạnh lùng, ưu tư, dáng vóc nhỏ bé, tính nết dịu hiền chẳng có chút gì hợp với cái nghề cô đang làm. Cuộc đời My Lan trải

nhiều truân chuyên cực khổ, bất hạnh. Cha mẹ mất sớm vì bom đạn Mỹ, cô ở với một bà dì được hai năm. Sau, bà dì chết vì tai nạn - xe nhà binh Mỹ chệt phải, cô lại được bà bác ruột buôn bán ở chợ Bến Thành cư mang, cho ăn học hết bậc trung học. Năm cô chuẩn bị vào phòng thi, bà bác vỡ nợ vì làm chủ "đê", phải bỏ nhà đi trốn. Người ta đến cướp chiếm ngôi nhà và mọi thứ còn lại, đuổi cô cháu ra đường. Từ đó, My Lan phải lang thang kiếm sống bằng đủ các nghề vất vả, cực nhọc : quét rác, hầu bàn, nấu ăn, bốc than ngoài bãi... Một bà chị họ đến mua than, tình cờ gặp gỡ, thương tình cô em bất hạnh, bà đưa My Lan về nhà trú ngụ, cho học nghề nhảy để đi làm tiếp viên vũ trường.

Bình Sẹo hiểu cái quá khứ nghiệt ngã của cô gái, hấn đem lòng yêu cô. Cũng là lần đầu tiên trong đời trái tim hấn rung động. My Lan trở thành người phụ nữ duy nhất được hấn thương yêu. Lúc đầu đến vũ trường Đào Tiên, Bình Sẹo vô tình được nghe kể về cuộc đời bất hạnh của My Lan, hấn đã có ngay cảm tình với cô. Bình Sẹo dễ dàng đồng cảm với con người có số phận lênh đênh, chìm nổi như hấn.

Thế rồi, có chàng công tử con một tên sĩ quan nguy di tản sang Mỹ, đến vũ trường

Đào Tiên, tìm mọi cách quyến rũ, chiếm đoạt My Lan, nhưng không được. Gã công tử hèn hạ sai bọn tay chân dao búa trả thù.

Một đêm, tan vũ trường, My Lan dắt chiếc xe đạp mi-ni phóng vội về nhà. Tối Tháo Cẩm Viên, ánh trăng bị đám mây che khuất, xung quanh, cây cối um tùm, rậm rạp, khiến nàng cảm thấy rờn rợn. Bỗng từ trong bụi cây, bốn bóng đen xuất hiện, nhẩy ra vây lấy cô gái. Kẻ lộ diện đầu tiên, chính là tên công tử "con nhà" giàu giả nọ. Hắn bước tới sát người cô gái, cười nhạo nhở :

- Chào người đẹp ! Bây giờ, giữa hoang vắng canh khuya, chắc cô phải đồng ý với tôi rồi chứ ! Hử... hử..

My Lan ghê tởm :

- Thằng khốn nạn... Mày định làm gì...

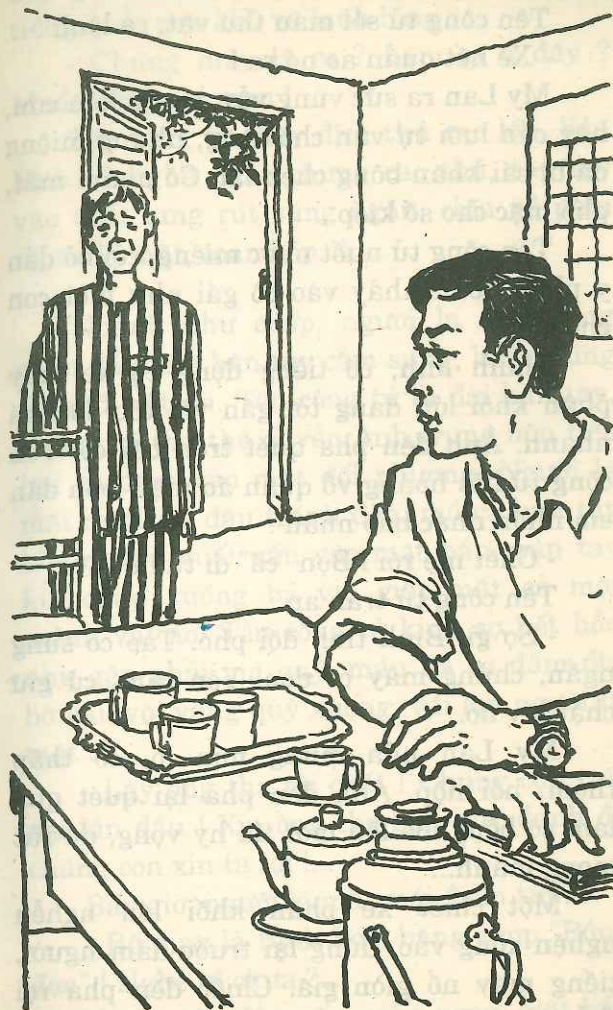
Tao thù chết...

- Cô em hỏi ngây thơ quá, ta chỉ cần cô em chốc lát thôi, chứ không giết em đâu. Muốn chết cũng khó lắm !...

Ngay lập tức, một bãi nước miếng nhỏ vào giữa mặt gã "công tử". Hắn tức giận điên lên, rít qua kẽ răng :

- Bọn mày đâu, giữ nó lại, lôi vào bãi cỏ cho tao...

Ba thằng tay sai dao búa gày nhặng xông vào ôm xốc lấy cô gái, một thằng nhét

chiếc khăn bông vào miệng cô. Chúng giữ tay chân, đặt My Lan nằm trên bãi cỏ...

Tên công tử sôi máu thú vật, ra lệnh :

- Xé hết quần áo nó ra !

My Lan ra sức vùng vẫy, muốn kêu cứu, hay cắn lưỡi tự vẫn cho xong, nhưng miệng đã bị cái khăn bông chẹn lại. Cô nhắm mắt, phó mặc cho số kiếp...

Tên công tử nuốt nước miếng, cời bỏ đàn y phục, toan nhảy vào cô gái như một con chó sói...

Thình lình, có tiếng động cộ xe máy phân khối lớn đang tới gần với tốc độ khá nhanh. Ánh đèn pha quét trên bãi cỏ. Tên công tử hốt hoảng vò quần áo mặc, bọn đàn em nhón nhác bảo nhau :

- Chết mẹ rồi ! Bọn "cá" đi tuần !

Tên công tử trấn an :

- Sợ gì. Bình tĩnh đối phó. Tao có súng ngắn, chúng mày có dao. Yên tâm, cứ giữ chặt lấy nó...

My Lan nửa mừng nửa lo, cô thấp thỏm, hồi hộp. Ánh đèn pha lại quét qua làm cô bỗng lóe lên một tia hy vọng, dù rất mong manh...

Một chiếc xe phân khối lớn ngẫu nhiên xông vào, dừng lại trước đám người, tiếng máy nổ giòn giã. Chiếc đèn pha rọi thẳng vào bãi cỏ, nơi cô gái đang bị khống chế. Người chủ xe thoát nhún một cái, nhảy

bay qua đầu xe, êm và nhẹ như mèo. Một tiếng quát gọn khô và lạnh lùng :

- Chúng mày là ai ? Làm gì ở đây ?

Muốn sống nói mau !

Tên công tử thấy địch thủ cao lớn, bản lĩnh võ nghệ nghe chừng cao thủ, thò tay vào thắt lưng rút súng ngắn, chĩa về phía người lạ mặt, toan bóp cò...

Nhanh như chớp, người lạ mặt tung chân đá đúng bàn tay cầm súng, khẩu súng văng đi rất xa. Tên công tử tê dại bàn tay, nhưng cố thủ thế quyền Anh, vùng liên tiếp hai cú đấm vào mặt đối phương. Người lạ mặt nghiêng đầu tránh đòn, mổ cả bàn tay khum như vuốt gấu vào mặt hấn, bàn tay kia chụp xuống bả vai giật mất cả một mảnh vải áo. Tên công tử kinh sợ hết hồn như gặp phải ma quỷ, máu ứa ra đầm đìa bờ vai, vội vàng quỳ xuống, vái lạy người lạ mặt :

- Lạy ông tha tội chết ! Chúng con trót dại lần đầu ! Xin ông cho biết quý danh để chúng con xin tạ tội !...

Bấy giờ, người lạ mặt mới điềm tĩnh :

- Bố mày là Bình Sẹo, băng cướp "Rồng đen" ! Nghe rõ chưa ?...

Cả ba tên đầu gấu nghe xong, giật bắn mình, vội vàng buông cô gái, sụp xuống van lạy rối rít :

- Mong ông tha tội ! Chúng con có mất như mù. Chỉ vì thằng này nó thuê chúng con làm...

My Lan bây giờ mới lồm cồm bò dậy, quần áo bị xé rách tả tơi. Khóc lóc :

- Cảm ơn ông đã ra tay cứu giúp ! Ông này xin ghi lòng tạc dạ...

Đến giờ, Bình Sẹo đã hiểu rõ mọi chuyện xấu xa như bản của bốn thằng đều đang đang quỳ rạp trước mặt mình.

- Liệu hồn đấy lũ khốn kiếp ! Nếu còn đụng đến cô gái này, tao sẽ đốt nhà và xé xác chúng mày ra trăm mảnh !

Sau lời cảnh cáo bọn công tử, Bình Sẹo đỡ My Lan đứng dậy, cởi áo Măng-tô-san khoác lên người nàng.

Chiếc xe máy Hắc-lây đen trùi quay đầu, vun vút lao vào đêm tối, đưa My Lan ra khỏi cơn thảm họa của đời nàng.

Từ đó, Bình Sẹo sống với My Lan như hai vợ chồng. Hắn mua một căn lầu ở chợ Bến Thành đưa nàng về ở. Rồi trả tiền rất hậu hi cho mẹ chủ vũ trường Đào Tiên để chuộc nàng ra. My Lan bỏ nghề vũ nữ, về bán tạp hóa và trông nhà. Bình Sẹo bắt đầu những ngày tháng có cuộc sống gia đình, có một người thương yêu, chăm sóc và chia sẻ hàng ngày. Nhiều lần My Lan tha thiết van nài hắn từ bỏ cuộc đời trộm cướp đầy nguy

hiểm và tội lỗi, làm một nghề nào lương thiện để kiếm sống, dù là nghèo nàn nhưng tâm hồn được thanh thản bình yên. Những lúc ấy, cô chỉ thấy hắn lặng im về suy nghĩ lung lăm. Thế rồi, một tai họa nữa lại ập đến đời nàng. Một tên cướp băng "Rồng xanh" Sài Gòn "đột vòm" giữa đêm khuya, thấy trong buồng chỉ có một mình My Lan, hắn giở trò cường hiếp. Giữa lúc nàng đang giãy giụa, vùng vẫy một cách tuyệt vọng, thì Bình Sẹo cũng vừa trở về.

Máu ghen tức trào lên tận cổ, Bình Sẹo nhẩy chồm lên người tên kia, mổ bàn tay gấu mèo vào đối thủ, cào rách mặt và giật đi một mảng thịt của nó. Tên cướp kinh hồn, kêu thét dữ dội, van lạy xin được tha mạng sống.

Trong cơn tức giận đến điên cuồng, Bình Sẹo nắm cổ áo tên cướp băng "Rồng xanh" xóc dậy, và bằng một cú mổ cực mạnh, năm ngón tay hắn xiên lún vào ngực tên kia. Hắn nẩy cong người lên lần cuối, rồi bất động.

Bình Sẹo bị bắt, lĩnh án 10 năm tù, đưa đi trại cải tạo ở Nghệ An.

Cuộc sống gia đình ngăn ngui với My Lan chấm dứt ! Tình yêu, hạnh phúc, dự định, ước mơ... cũng tan biến như bong bóng xà phòng.

Từ ngày đó, My Lan như người mất hồn, nàng về quê đón một đứa cháu lên ở cho cửa nhà khỏi quạnh quẽ. Nàng thường đi lễ chùa để cầu Phật phù hộ cho chồng mình, nuôi hy vọng sẽ có ngày Bình Sẹo trở về đoàn tụ gia đình. Còn Bình Sẹo, hẩn chán đời, nhiều lúc muốn chết quách đi cho dứt khỏi đau khổ. Nhưng hình ảnh My Lan như một tia lửa đốt cháy trái tim hẩn, sưởi ấm nỗi lòng băng giá của hẩn. Phải chăng My Lan như cái mỏ neo đã níu chặt hẩn lại với cuộc đời !...

108

LÁ THU VIẾT BẰNG MÁU

Đột nhiên, Minh "tổ cú" hỏi bố :

- Bố ơi ! Thế Bình Sẹo hiện ở đâu, hẩn có bị tội nặng không ?

Bố Minh ngạc nhiên trước câu hỏi tò mò ấy. Nhìn ánh mắt bọn trẻ, ông thấy có điều gì là lạ, khác hẩn cái ánh mắt nảy lửa và

căm phẫn mà ông được chứng kiến ngày chúng giải tên lưu manh đột nhập trần nhà lên đồn công an. Lạ chưa, trong những ánh nhìn này, có chút gì như sự lo lắng, bênh vực cho kẻ phạm tội. Ông điềm tĩnh hỏi lại :

- Hiện hẩn đang ở trại cải tạo. Nhưng sao con lại quan tâm đến điều ấy ? Kẻ có tội phải được cải tạo, giáo dục cho đến khi nhận ra lỗi lầm, cải tà quy chính...

Sơn "sợ" rụt rè thưa :

- Cháu cảm thấy có một điều gì rất lạ lùng và chưa thể giải thích được về ông ta.

- Vậy cháu nói cho chú rõ : căn cứ vào đâu mà cháu cảm nhận được điều đó ?

Bố Minh suy nghĩ : Không lẽ bỗng dưng bọn trẻ lại hỏi mình điều này. Nhất định phải có một sự việc, chi tiết nào đó liên quan đến Bình Sẹo, gây cho bọn trẻ một nhận thức, tình cảm hoặc ấn tượng lạ lùng khó hiểu về con người tội phạm ấy.

Đã từng nhiều năm trải qua công tác hình sự, bố Minh đã tích lũy được khá nhiều bài học bổ ích. Trong công tác điều tra, nghiên cứu, xét hỏi, xác minh, ông rất thận trọng, không bỏ qua, coi thường một chi tiết nhỏ nào. Thực tế đã cho ông thấy, qua nhiều vụ việc hình sự, có khi một chi tiết nhỏ, tưởng chừng chẳng có gì là quan trọng, lại

làm sáng tỏ nhiều vấn đề khác, có khi lại là đầu mối của những phương án đặt ra mà chưa có sự mở đầu v.v...

Sơn "sợ" thông thả kể lại cho ông được rõ điều làm cho bọn chúng cứ bần khoản mãi suốt từ hôm đi trại hè cho đến nay :

- Điều thứ nhất : Khi bọn cháu trời giải ông ta về lều trại. Chúng cháu là thiếu nhi, không có vũ khí, thế mà ông ta thành khẩn khai báo, tự thú về cuộc đời mình, đến 4 trang giấy viết.

- Điều thứ hai : Lúc công an xã chuẩn bị giải ông ta về Ủy ban, ông ta chào từ biệt cô giáo và học sinh. Chúng cháu, và cả cô giáo đây, còn nhớ rõ câu nói của ông ta :

"Cảm ơn cô giáo, cảm ơn học sinh !

Tôi sẽ làm lại từ đầu !

Tôi sẽ bắt đầu !"

Sơn "sợ" suy nghĩ một lát rồi nhanh nhẩu bổ sung thêm :

- Cháu trông rõ ông ta nở một nụ cười đau khổ, nụ cười duy nhất từ khi ông ta bị bắt. Trên khóe mắt của ông ta lúc đó, cháu còn nhìn rõ có một giọt lệ rung rung, lặng lẽ tuôn rơi.

- Đúng là cán sự văn có khác, cháu hành văn hay thật ! Nhưng có chắc chắn bảo đảm đúng sự thật như thế không ?

- Cháu chưa bao giờ biết nói dối !

- Bác rất tin ở các cháu ! Rất hy vọng vấn đề sẽ được mở ra từ đây...

*

Hai ngày sau, bố Minh đáp máy bay đi công tác đột xuất ở thành phố Hồ Chí Minh.

Chuyến đi này ông có mấy việc phải làm:

1- Nhờ các đồng chí công an thành phố Hồ Chí Minh xác minh lại lời khai của Bình Sẹo.

2- Cần gặp một số tên trong băng cướp "Rồng đen".

3- Gặp My Lan (vợ Bình Sẹo).

Sau 3 ngày đêm làm việc khẩn trương, công an thành phố Hồ Chí Minh đã có đầy đủ hồ sơ, tài liệu cần thiết để xác nhận lời khai của Bình Sẹo là hoàn toàn đúng sự thật. Đồng chí trưởng phòng Cảnh sát hình sự công an thành phố Hồ Chí Minh trao cho bố Minh bộ hồ sơ về Bình Sẹo và hẹn ngày mai cùng ông đi Đà Lạt.

Đến một trại cải tạo ở Đà Lạt, ông gặp một số tên cướp băng "Rồng đen" khai thác thêm một số tài liệu có liên quan.

- Bình Sẹo có phải là thủ lĩnh băng "Rồng đen" không ?

- Thưa, không. Nhưng ông ta rất được vì nể do cái đầu và tính nghĩa hiệp.

- Hiện giờ Bình Sẹo ở đâu ?

- Thưa ông ! Bình Sẹo đi tù 10 năm vì tội giết người ! Tôi không rõ giam ở đâu.

- Vợ Bình Sẹo là ai ? Ở đâu ?

- Thưa ông ! Bà My Lan ! Trước ở 34A Bến Thành I. Sau khi chồng bị bắt, bà bán nhà, chuyển về 29 Chợ Mới - Đà Lạt - Cách bến ô-tô chừng 500m, bên trái khách sạn Mộng Đẹp.

- Anh quan hệ như thế nào với Bình Sẹo ?

- Thưa ông ! Tôi là vệ sĩ, cánh tay phải của đại ca !

- Từ khi ông ta bị tù, bà My Lan có nhắn gửi gì không ?

- Thưa ông ! Bà ta muốn lắm ! Nhưng biết ông ta ở đâu mà hỏi, mà tìm !

- Lúc anh chưa bị bắt, bà ta có liên lạc gì với anh không ?

- Thưa ông ! Ông đã tin và hỏi, thì em xin nói thực để cung cấp thêm tài liệu, mong ông sau này sẽ chiếu cố đến thằng em một chút !

Gãi đầu, gãi tai, vỗ trán suy nghĩ một lát, rồi như chợt nhớ ra điều gì, vẻ mặt vui mừng, hấn nói rối rít :

- Thưa ông cán bộ ! Em nhớ ra rồi ! Đúng rồi, ngày chuẩn bị chuyển nhà, bà My Lan có nhờ em vận chuyển và hộ tống đồ đạc cho bà ấy. Bà ấy nhờ em chuyển một lá thư cho Bình Sẹo (bà ấy nói lá thư viết bằng máu ở đầu ngón tay). Và nhắc đi nhắc lại với em phải giao tận tay cho đại ca.

- Thế anh đã làm xong việc đó chưa ?

- Thưa ông ! Em dò la bọn đầu gấu, biết tin đại ca ở trại Nghệ An. Em chuẩn bị ra tàu đi Bắc thì bị bắt vào đây !

- Anh còn giữ lá thư đó không ?

- Thưa ông ! Hiện ở đây thì không có, nhưng em rõ chỗ cất giấu lá thư đó !

- Ở đâu ?

- Thưa ông ! Gần bờ hồ Than Thở, Đà Lạt.

- Anh có thể đưa chúng tôi đến nơi đó được không ?

- Thưa ông ! Được chứ ! Chính tay em đào hố chôn giấu một cái hòm kẽm của bà My Lan, trong đó để lá thư kia !

*

Trưa hôm sau, bố Minh đã có trong cặp lá huyết thư của My Lan. Ông hỏi thăm tìm đến số nhà 29 Chợ Mới - Đà Lạt. Để tiện

giao dịch, ông mặc thường phục như một cán bộ dân sự.

Vừa đến cửa, 2 con chó béc-ghe nhảy chồm tới song sắt. Ông bình tĩnh và thông thả bấm chuông.

Một cháu gái khoảng 15 tuổi ra mở cửa, ngạc nhiên mở tròn đôi mắt nhìn ông :

- Thưa, ông là ai ? Định hỏi việc gì ?

- Bác là cán bộ ở phường, cần gặp bà My Lan, có chút việc nhỏ !

Cháu gái vâng dạ chạy vào trong nhà. Lát sau, một thiếu phụ, mái đầu chải vội, khoác manh áo dài tay, ra cửa đón khách.

- Chào ông cán bộ ! Mời ông vào nhà...

Bố Minh thoáng nhìn vẻ mặt, đôi mắt, dáng người, ông đoán ngay ra là My Lan (vì trong cặp ông có tấm ảnh của bà).

Qua vài câu chuyện xã giao thủ tục, ông đi thẳng vào đề :

- Bà là My Lan, vợ ông Bình Sẹo ?

- Vâng ! Nhưng có việc gì ạ ?

- Bà có cần biết tin ông ấy không ?

- Thưa ông ! Từ ngày ông ấy đi tù đến nay đã hơn 10 năm ! Tôi không có tin tức gì về ông ấy cả !

- Vậy tôi đến để thông báo tin cho bà biết : ông ấy hiện nay đang ở trại Nghệ An, sức khỏe bình thường, có điều, ông nhà không được vui vẻ lắm !

Để tăng trọng lượng của lời mình nói, gây niềm tin cậy cho gia đình bố Minh nhẹ nhàng mở một bức ảnh Bình Sẹo đang tập thể dục ở trại Nghệ An. Đằng sau bức ảnh có ghi ngày tháng, địa điểm.

Bố Minh chăm chú theo dõi thái độ của bà ta trước 2 bức ảnh của chồng. Bà ngắm nghía, trân trọng, nâng niu, nét mặt đang rầu rầu, ưu tư bỗng lóe lên một tia hy vọng biểu hiện trên khóe mắt và gò má.

Bất chợt, mắt bà bỗng tự nhiên rung rung, rồi không kìm nén được nữa, òa lên khóc nức nở. Sau vài phút chìm lắng, để cho nỗi xúc động vơi dần, bố Minh mới tiếp tục câu chuyện :

- Trước đây bà đã lần nào nhắn gửi gì cho ông nhà qua ai chưa ?

- Thưa ông ! Sau khi ông ấy đi tù, tôi có nhờ một người quen chuyển giúp một lá thư cho nhà tôi... Nhưng không hiểu lá thư ấy có đến được tay nhà tôi không ?

- Người bà nhờ chuyển giúp tên là Hải Cầu, vệ sĩ của chồng bà, anh ta có dò biết địa chỉ ông nhà qua bọn đầu gấu cung cấp. Nhưng chưa kịp đáp tàu ra Bắc thì bị công an thành phố bắt giam về tội trốn lộn, hiện giờ anh ta đang nằm ở trại Đà Lạt...

Đến lúc này, My Lan đã thừa hiểu ông cán bộ phường nói tiếng Bắc đây đích thực là ai rồi ! Chỉ có công an mới biết rõ tường tận đến thế !

- Tôi xin phép hỏi khí không phải ! Ông là cán bộ phường hay là công an ?

- Điều này sau bà sẽ rõ, tôi chưa tiện trả lời ngay ! Mong bà xem lại lá thư này có phải của bà viết không ?

Nói rồi, bố Minh rút cặp đưa ra một chiếc phong bì dán kín bằng vỏ bao xi măng, không ghi chữ gì ở ngoài bì.

- Thưa ông ! Ông lại có cả lá thư của tôi ư ?

- Bà cứ bóc ra tự nhiên và xem lại giúp chúng tôi !

My Lan ngạc nhiên đến sững sốt. Ba ta gọi cháu gái mang vào một bao thuốc lá và cốc cà phê sữa mời ông khách cán bộ.

- Xin lỗi ! Mãi chuyện quá, chưa kịp mời ông xơi nước ! Mong ông thứ lỗi !

Bố Minh bóc bao thuốc, châm lửa hút, kéo cốc nước về mình, cầm thìa khuấy nhẹ.

My Lan thận trọng bóc phong bì, rút lá thư xem. "Đúng rồi ! Đây là lá thư viết bằng máu của mình gửi cho ông ấy ngày trước..." Những giọt máu trích từ ngón tay, cùng những lời cầu xin, khuyên răn thống thiết.

- Bây giờ, bà có muốn chuyển lá thư cũ của mình đến tận tay chồng bà không ?

Trên nét mặt lạnh lùng, ưu tư, vẻ mặt đăm chiêu ảo não lúc đầu bỗng vụt lên một nét vui tươi, làm khuôn mặt chợt rạng rỡ, cặp mắt thoáng long lanh ướt :

- Ông có thể giúp tôi được việc đó ?

- Tôi sẽ làm nhiệm vụ bưu điện, mà chắc chắn nhanh và bảo đảm hơn cả bưu điện nữa là đằng khác.

- Nếu được như vậy, tôi đội ơn ông suốt đời ! Nhân tiện ông đến thăm, xin gửi ông một chút tiền đi đường, gọi là tám lòng thành... Mong ông vui lòng nhận giúp !

Nói rồi bà My Lan mở tủ áo, rút một bọc tiền gói sẵn bằng giấy báo, trân trọng đưa hai tay trao cho bố Minh.

Bố Minh tươi cười, vui vẻ đặt gói tiền lên bàn :

- Mong bà thông cảm ! Tôi đi làm công vụ bằng máy bay, ô-tô, xe lửa... của nhà nước, không phải mất tiền mua vé. Tiền ăn uống dọc đường, được cơ quan thanh toán cả rồi. Xin trả lại bà và rất cảm ơn.

Thấy bà ta một mực nài ép. Cuối cùng bố Minh đành phải nói :

- Nếu bà cứ bắt phải nhận tiền, thì tôi không dám nhận việc chuyển lá thư đó của bà cho ông ấy nữa.

Bằng cách đó, bà ta đành chịu thua...

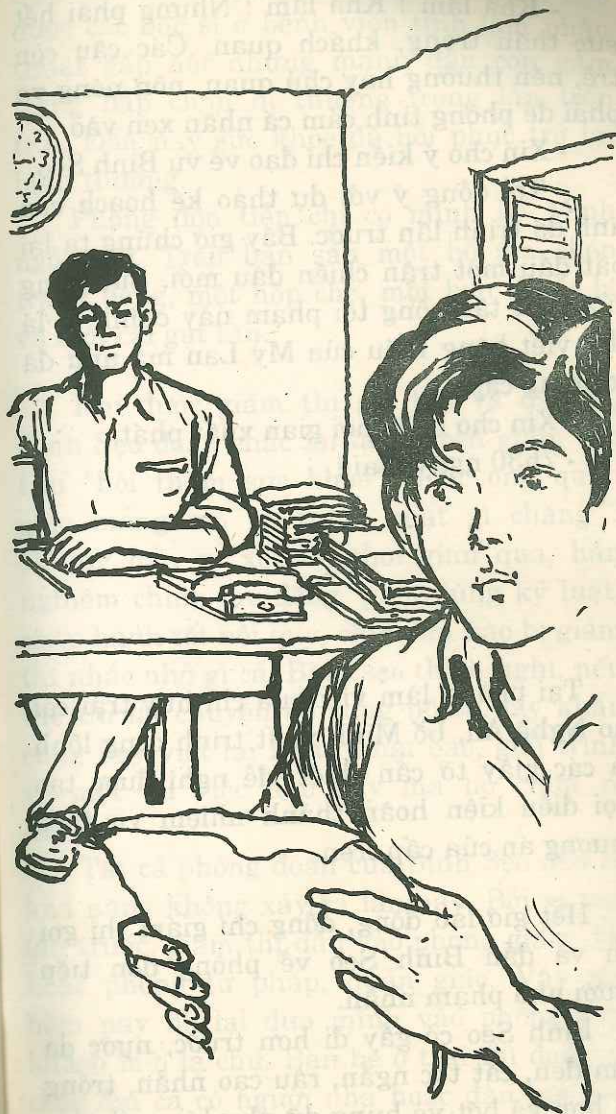
*

Đáp chuyến bay về Hà Nội, bố Minh cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm, lâng lâng. Ông đã hoàn thành công vụ trước thời hạn. Trong chiếc cặp da của ông có thêm một lá thư viết bằng máu của người vợ một tội phạm - Có thể ông hy vọng chính lá thư này sẽ là tiếng gọi Bình Sẹo trở về với cuộc sống.

109

TIẾNG GỌI TRỞ VỀ

Trở về Hà Nội, bố Minh báo cáo kết quả chuyến đi. Cấp trên tỏ ý hài lòng về những giả thuyết, kết luận, những chứng cứ xác thực cùng nhận định sắc bén về Bình Sẹo mà ông đưa ra.

- Khá lắm ! Khá lắm ! Nhưng phải hết sức thận trọng, khách quan. Các cậu còn trẻ, nên thường hay chủ quan, nôn nóng và phải đề phòng tình cảm cá nhân xen vào.

- Xin cho ý kiến chỉ đạo về vụ Bình Sẹo.

- Tôi đồng ý với dự thảo kế hoạch của anh đã trình lần trước. Bây giờ chúng ta lại bắt đầu một trận chiến đấu mới. Sức nặng của cuộc tấn công tội phạm này chính là lá thư viết bằng máu của My Lan mà anh đã có trong cặp.

- Xin cho biết thời gian xuất phát.

- 7h30 ngày mai !

*

Tại phòng làm việc của chỉ huy trại cải tạo Nghệ An, bố Minh xuất trình công lệnh và các giấy tờ cần thiết, đề nghị được tạo mọi điều kiện hoàn thành nhiệm vụ theo phương án của cấp trên.

Hết giờ lao động, đồng chí giám thị gọi tên và dẫn Bình Sẹo về phòng đón tiếp người nhà phạm nhân.

Bình Sẹo có gầy đi hơn trước, nước da xám đen, cắt tóc ngắn, râu cạo nhẵn, trông trẻ hơn và bớt vẻ hung dữ như lúc mới vào.

Sau lần khám sức khỏe định kỳ, Bình Sẹo được các bác sĩ ở bệnh viện tỉnh làm phẫu thuật gấp nốt những mảnh đạn còn găm trong bắp chân bị thương trong lần trốn trại. Đến nay sức khỏe đã hồi phục trở lại bình thường.

Phòng đón tiếp chỉ có mình bố Minh ngồi chờ. Trên bàn sẵn một bộ ấm chén trắng bong, một hộp chè, một bao thuốc lá và một cái gạt tàn.

Khi được giám thị gọi tên và dẫn đi, Bình Sẹo đoán chắc lại là chuyện giám đốc trại "hỏi thăm sức khỏe", hoặc ông quản giáo mắng mỏ và trách phạt gì chẳng ? Nhưng hấn tự xét lại thời gian qua, hấn nghiêm chỉnh lao động, phục tùng kỷ luật, chấp hành tốt nội quy, chưa lần nào bị giám thị nhắc nhở gì cả. Bình sẹo thăm nghĩ, nếu thế thì lại chuyện bổ sung hồ sơ, lấy khẩu cung hay viết lại lời tự khai báo, giải trình về một vụ việc nào đấy mà họ chưa rõ chẳng?

Tất cả phỏng đoán của Bình Sẹo đều có khả năng không xảy ra lần này. Bởi vì mọi lần trước, giám thị dẫn vào phòng giám đốc hoặc phòng tư pháp, quản giáo. Vậy mà hôm nay họ lại đưa mình vào phòng tiếp khách mới lạ chứ. Bạn bè ở trại thì đoán là chắc đại ca có người nhà hoặc đàn em đến

tiếp tế đây. "Người nhà thì bấy lâu nay hẩn làm gì có ai nhỉ?". Đến cửa phòng khách, Bình Sẹo nhìn thấy một người mặc sơ-mi trắng cộc tay, có đôi cánh tay chắc nịch, dáng người đậm, đôi vai rộng và vuông. Bình Sẹo nhìn rõ một bộ mặt cương nghị, đôi mắt sáng, lông mày rậm và xé, sống mũi thẳng, cằm vuông, nước da ngăm ngăm đen.

Bố Minh kéo ghế mời, pha nước chè, mở bao thuốc lá đưa cho Bình Sẹo. Bình Sẹo cảm ơn, rút điếu thuốc lá, châm lửa hút. Hẩn bắt gặp ánh mắt hiền từ, cử chỉ lịch thiệp nhã nhặn của người lạ mặt mà ngay phút ban đầu đã gây được thiện cảm. Hẩn cảm thấy yên tâm hơn, mạnh dạn hỏi trước:

- Ông là ai? Gặp tôi có việc gì?

Bố Minh vui vẻ rót nước chè mời, ông thong thả đánh diêm châm điếu thuốc rồi chậm rãi trả lời:

- Tôi là Lý, nhân viên Bưu điện Hà Nội.

Bình Sẹo vừa ngạc nhiên, vừa nóng ruột:

- Ông cần gặp tôi có việc gì? công hay việc tư?

- Có chứ! Cả việc công kết hợp với việc tư! Ông cứ bình tĩnh uống nước, hút thuốc đi, rồi chúng ta sẽ tiếp tục nói chuyện với nhau.

Kinh nghiệm giao tiếp cho Bình Sẹo thấy: Người nào nóng nảy, hung hăng, hách dịch thường là những kẻ tâm thường, rộng tuếch. Còn người nào ung dung, chững chạc, điềm tĩnh thường là con người có bản lĩnh, có sức mạnh, có trí tuệ thông minh.

Bố Minh bình tĩnh bắt đầu vào cuộc:

- Từ ngày ông vào đây, có ai thăm hỏi hay gửi thư từ gì không?

- Thăm hỏi tiếp tế thì khá nhiều, hầu hết là đàn em và một số bạn bè cũ. Nhưng về khoản thư từ thì hầu như không có gì!

- Có đấy! Ông Bình ạ! Có người định gửi ông đã từ lâu nhưng không nhờ được ai chuyển tới tận tay ông được!

Nghe đến đây, Bình Sẹo bỗng giật thót người, mi mắt tự nhiên máy liên hồi. Kể từ ngày mới vào trại cũng đã có một tên đàn em từ Nam ra, báo cho hẩn điều giống như thế. Nhưng từ đó đến nay, đã hơn 10 năm rồi, thư từ tin tức của người hẩn hằng yêu dấu đã bật vô âm tín. Tình yêu, hạnh phúc, cuộc sống gia đình và hình ảnh thân thương của My Lan đã gần như chỉ còn là dĩ vãng. Mà đã là dĩ vãng thì chỉ có xa dần, xa mãi, không bao giờ quay trở lại được.

Bình Sẹo không còn bình tĩnh được nữa:

- Xin ông cứ nói thẳng ! Ai đã gửi cho tôi, và gửi cho tôi cái gì ? Mà sao ông lại biết được chứ ?

Bố Minh vẫn giữ vẻ điềm đạm, với chiếc cặp da đen, thông thả :

- Tôi là nhân viên bưu điện, làm nhiệm vụ chuyển giao lá thư này - của một người quen - đến tận tay ông hôm nay đây.

Nói rồi, bố Minh lục cặp tìm, rút ra một chiếc phong bì bằng giấy vỏ bao xi măng (My Lan đã dán lại sau khi xem xong). Để tiện cho giao dịch, bố Minh đã đề nghị bà My Lan ghi thật rõ tên người gửi, người nhận ngoài phong bì bằng chữ to.

Bình Sẹo hết sức sửng sốt và có phần bối rối, đón lấy chiếc phong bì của My Lan. Hắn xem qua một lượt bên ngoài, trước khi bóc, cẩn thận hỏi :

- Xin ông cho hỏi một điều : Phong bì này không dán tem mà tại sao bưu điện lại nhận chuyển hộ ?

Bố Minh lái quay vào đề :

- Chuyện đó còn dài, rồi ông sẽ biết. Ông cứ bóc ra xem lá thư bên trong đã...

Bình Sẹo hồi hộp, trống ngực đập liên hồi, mi mắt máy liên tục, tay run run bóc phong bì, mở lá thư đỏ đậm nét chữ của My Lan...

Hắn vừa đọc, vừa nức nở, nghẹn ngào, nước mắt tên cướp băng "Rồng đen" tự nhiên trào ra, rồi cứ thế rơi xuống trang thư, làm nhòe đi những dòng chữ màu đỏ...

Tôn trọng những giây phút xúc động cần thiết ấy, bố Minh đứng dậy, lặng lẽ đi ra ngoài. Bình Sẹo đọc những dòng chữ tâm huyết của vợ. Hắn bỗng thấy hình ảnh My Lan hiện lên thật rõ, thật đẹp như ngày nào mới gặp gỡ ở vũ trường Đào Tiên.

Hắn sung sướng nhận ra đúng nét chữ, ngôn từ, giọng văn của My Lan. Ôi xúc động quá, cao quý quá và thiêng liêng làm sao cái tình yêu mãnh liệt, cháy bỏng nồng nàn của My Lan đã dành riêng cho hắn, và nàng vẫn kiên trì chờ đợi ngày hắn mãn hạn tù trở về. Cái ước mơ đoàn tụ gia đình mà nàng hằng ôm ấp bấy lâu nay.

Đang tràn ngập trong cảm giác sung sướng, chưa chan hy vọng thì bỗng nhiên, Bình Sẹo chợt lại băn khoăn, lo lắng một điều : Lá huyết thư đã hơn 10 năm rồi, thế còn hiện giờ My Lan làm gì ? Ở đâu ? Đến bây giờ liệu nàng còn giữ được nguyên vẹn tấm lòng chung thủy với mình hay không ?

Bố Minh đã quay trở về chỗ ngồi, ung dung rót nước và châm thuốc hút :

- Hình như ông Bình còn có điều gì băn khoăn phải không ?

- Cảm ơn nhiều lắm vì ông đã chuyển cho lá thư của vợ tôi. Xin hỏi : Ông có thể cho tôi biết thêm một chút nữa về vợ tôi... Có thể là tôi đã đòi hỏi ông quá nhiều rồi, mong ông lượng thứ !

Bố Minh thấy đã đến lúc phải củng cố lòng tin và niềm hy vọng cho Bình Sẹo. Ông thông thả mở cặp, lục tìm và lấy ra một bức ảnh chụp My Lan đang ngồi trong nhà, sau lưng có một chậu gái đứng, đặt xuống bàn.

Mắt Bình Sẹo sáng lên, hần cười sung sướng, nâng niu bức ảnh trên tay, để sát vào tận mắt, ngắm nghía bóng hình người vợ yêu dấu. Bình Sẹo lật đằng sau, bức ảnh có dòng chữ, còn khiến y xúc động hơn cả bức hình đằng trước :

"Anh hãy trở về với cuộc sống ! Với em !

My Lan

29 Chợ Mới - Đà Lạt"

Hôm nay Bình Sẹo đã nhận được hai món quà, quý giá hơn tất cả những gì mà hần đã từng nhận được trong đời phiêu bạt của mình.

Lúc người "cán bộ bưu điện" ra về, Bình Sẹo lưu luyến tiễn đưa như một ân nhân,

lòng thâm kính phục và cảm động. Bố Minh cài thêm hạt nỏ cuối cùng :

- Ông cứ yên tâm cải tạo tốt, giữ gìn sức khỏe ! Tôi sẽ gắng sức tạo điều kiện giúp bà My Lan được đến thăm ông !

Đêm hôm đó, Bình Sẹo cứ trằn trọc mãi. Hình ảnh lá thư viết bằng máu, tấm ảnh My Lan, dòng chữ của vợ kêu gọi hần trở về với cuộc sống... cứ chập chờn, lúc lung linh như ngọn nến, lúc bập bùng như ánh lửa reo.

Bọn đàn em trong trại cũng nhận thấy ở hần có điều gì khác lạ, qua cách cư xử, giọng nói, vẻ mặt... hàng ngày. Từ hôm đó, đại ca của chúng trở nên lầm lỳ, ít nói, dậy sớm, ít ngủ, làm khỏe hơn, chấp hành nghiêm chỉnh nội quy, thường được giám thị và quản giáo biểu dương.

*

Để hoàn thành phương án 1, bố Minh lại được lệnh đáp máy bay đi Đà Lạt.

Sau đó ông "cán bộ phường" lại xuất hiện ở nhà bà My Lan, thông báo về tình hình sức khỏe và cuộc tiếp xúc với chồng bà ở trại cải tạo. Bà My Lan khẩn khoản nhờ

ông giúp đỡ để bà được đến thăm chồng. Bố Minh nhận lời và nhắc bà nhớ mang theo một số kỷ vật của chồng, theo nguyện vọng của ông ta...

Người khách lạ mặt bữa trước tự giới thiệu là nhân viên Bưu điện đã giữ đúng lời hứa với Bình Sẹo. Một ngày chủ nhật đẹp trời, ông bưu điện dẫn bà My Lan đến trại cải tạo Nghệ An để thăm chồng. Hơn 10 năm trời đằng đẵng, vợ, chồng gặp nhau mừng mừng tủi tủi, nước mắt My Lan thấm ướt vai áo chồng. Hơn 40 năm sống bụi đời sương gió, Bình Sẹo đã từng làm nước mắt của bao nhiêu con người phải đổ. Nhưng hôm nay, lần đầu tiên My Lan thấy chồng mình khóc nức nở...

Theo đề nghị của bố Minh, bà My Lan được ở lại trại với chồng 3 ngày. Nhớ lời dặn của ông "cán bộ phường", My Lan trao cho chồng một số kỷ vật của Bình Sẹo : Chiếc móng hổ bịt bạc nổi với cái vòng đeo tay, chiếc mũ nồi, cái tẩu thuốc lá bằng sừng tê giác - những món quà mà chính Bình Sẹo đã tặng My Lan trong những tháng năm yêu thương nồng cháy.

NHỮNG NIỀM VUI KHÁC NHAU

Kỷ vật, bao giờ cũng gọi lại trong mỗi con người một thời đã sống. Có thể là những đại khờ, ngu muội, những lãng mạn viễn vông hay sôi nổi, vô tư, khỏe khoắn. Song với Bình Sẹo, mấy đồ vật nho nhỏ kia đã thức dậy trong hắn những ngày yêu thương chân thành, da diết nhất, hay đúng hơn, thật. Người nhất trong quãng đời đã qua. Quả thực, từ ngày mất liên lạc với My Lan - chỗ dựa và niềm hy vọng cuối cùng của cuộc đời, Bình Sẹo đeo đẳng nỗi mặc cảm bị hắt hủi, lãng quên, bị khước từ trở lại. Dẫu chưa dám chắc, song chút lòng tin còn lại trong hắn chỉ còn quá mong manh, yếu ớt. Trước mắt Bình Sẹo, mọi cánh cửa đều như đã khép kín, không còn ai tin được y, chưa chấp và hy vọng ở y có thể trở lại với cộng đồng ! Cho dù không muốn tiếp tục dấn thân vào tội lỗi, gây thêm bất cứ nỗi đau nào cho người khác, nhưng Bình Sẹo đành sống giữa một tâm trạng lừng lờ khó bề chọn lựa. Hắn

muốn phục thiện, hoàn lương, nhưng luôn lo sợ chẳng còn ai tin nổi và đón nhận hẳn... Cho đến hôm nay, cái tia hy vọng cuối cùng nơi lương tâm Bình Sẹo chợt lóe lên và sáng rõ hơn lúc nào, sau cuộc "gặp gỡ" với nhóm thiếu niên khăn đỏ và cô giáo ở trại hè, làm Bình Sẹo xúc động. "Ta nhầm rồi, mọi người mới tốt làm sao. Đến cả những đứa trẻ kia cũng biết mong muốn và khuyên răn ta trở về với lương thiện. Cả cô giáo chúng nữa, lời nói và cử chỉ độ lượng, khoan dung ấy minh chứng một điều rõ ràng : họ còn tin ở ta, tin vào một sự hoàn lương làm lại cuộc đời..." Và bây giờ, được gặp lại My Lan quá đường đột và bất ngờ, Bình Sẹo biết, nào phải là chuyện ngẫu nhiên. Tất cả mọi người xung quanh hẳn, từ cậu học trò, cô giáo trẻ, anh quản giáo, ông cán bộ "bưu điện"... đều mong đợi hẳn trở về với cuộc sống lương thiện, với cộng đồng. Cuộc gặp gỡ tưởng như trong mơ này đều do họ xếp đặt, bố trí cả, làm sao mà Bình không biết. Vậy thì còn mục đích gì khác nữa, ngoài sự cứu kéo, kêu gọi lương tâm hẳn thức dậy mà tỉnh táo trở về...

Bình Sẹo nắm trong tay món kỷ vật giản dị, nước mắt hẳn ứa ra tự nhiên, và hẳn không che giấu điều đó. Bình Sẹo quay

ra người cán bộ "bưu điện" - bố Minh "tổ cú", nghẹn ngào :

- Cho dù ông là ai đi nữa, nhưng công ơn này suốt đời vợ chồng tôi không thể quên. Ông đã mang lại cho tôi điều lớn lao nhất mà trước đây tôi chưa bao giờ có : đó là lòng tin ! Lòng tin ở sự độ lượng, tha thứ của tất cả mọi người, lòng tin ở chính mình... Xin hứa với ông, tôi sẽ cố gắng cải tạo tốt, để đến một ngày, được trở về với My Lan. Cô ấy đã gọi tôi về bằng lá thư viết bằng máu của chính mình, thì tôi còn tiếc gì nữa sức lực và mồ hôi... Một lần nữa chúng tôi đội ơn ông...

*

Nghe xong câu chuyện, Sơn "mặt già" bỗng hỏi :

- Chú bận nhiều việc thế, mà sao phải cất công đi hàng nghìn cây số, chỉ để làm mỗi mấy việc đơn giản vậy thôi ư ?

Bố Minh "tổ cú" cười hiền hậu :

- Không đơn giản đâu các cháu ạ. Giá trị của kết quả chuyến đi ấy, với các chú cực kỳ to lớn. Tìm rõ cội nguồn xô đẩy và đánh giá đúng bản chất để cứu vớt một con người, sao có thể gọi là đơn giản được. Hơn thế

nữa, Bình Sẹo là một tay có tiếng trong xã hội bụi đời, giang hồ, sự biến hóa, tiến bộ để mau chóng hoàn lương của ông ta sẽ có ảnh hưởng lớn đến các phạm nhân khác, giúp rất nhiều cho việc giáo dục cải tạo của trại.

Im lặng một lúc, anh đội trưởng cảnh sát hình sự tiếp :

- Chú xin tiết lộ cho các cháu một chi tiết quan trọng, nhưng phải tuyệt đối bí mật nhé. Bình Sẹo là đối tượng nằm trong một đường dây hoạt động buôn lậu rất lớn từ thời Mỹ ngụy. Tuy mất liên lạc đã lâu, song uy tín của hắn vẫn còn trong màng lưới này. Mai mốt, Bình Sẹo cải tạo tiến bộ, được mãn hạn sớm, ông ta sẽ được trưng dụng trong kế hoạch đánh án tiếp theo của ta. Các cháu hiểu chứ !...

Các trinh sát tí hon lè lưỡi nhìn nhau. Chúng không ngờ các chú công an lại coi trọng việc kích thích, khêu gợi và thức dậy lương tâm của một tên tội phạm như thế. Quả là bây giờ, cả Minh "tổ cú" mới biết, công an phải đầu chỉ điều tra truy tìm vụ án, trấn áp và tấn công bọn lưu manh, tội phạm, họ còn hướng những con người chót một thời lầm lỗi vào con đường phục thiện, nối lại hạnh phúc cho chính gia đình những

con người đó nữa. Điều ấy, trước nay chưa có cậu nào biết đến cả.

Son "sợ" bây giờ mới dám hỏi :

- Vậy, theo chú, cuộc độ sức của cháu với Bình Sẹo ở trại hè cũng có giá trị đây chứ ?

Bố Minh cười :

- Đúng sai, lợi hại... thì chưa nói, nhưng quả là một dấu ấn cần thiết in vào tâm trạng đang nghi hoặc và mặc cảm của ông ta. Bây giờ chú mới biết, cháu Sơn vô thuật cũng vào bậc giỏi đấy...

Minh xen vào, ca ngợi ngay :

- Con đã kể cho bố nghe từ lâu lắm rồi, bố cứ không tin. Bạn ấy được lên "đẳng" võ sự ngay từ sau đại hội thể dục thể thao toàn quốc năm kia cơ...

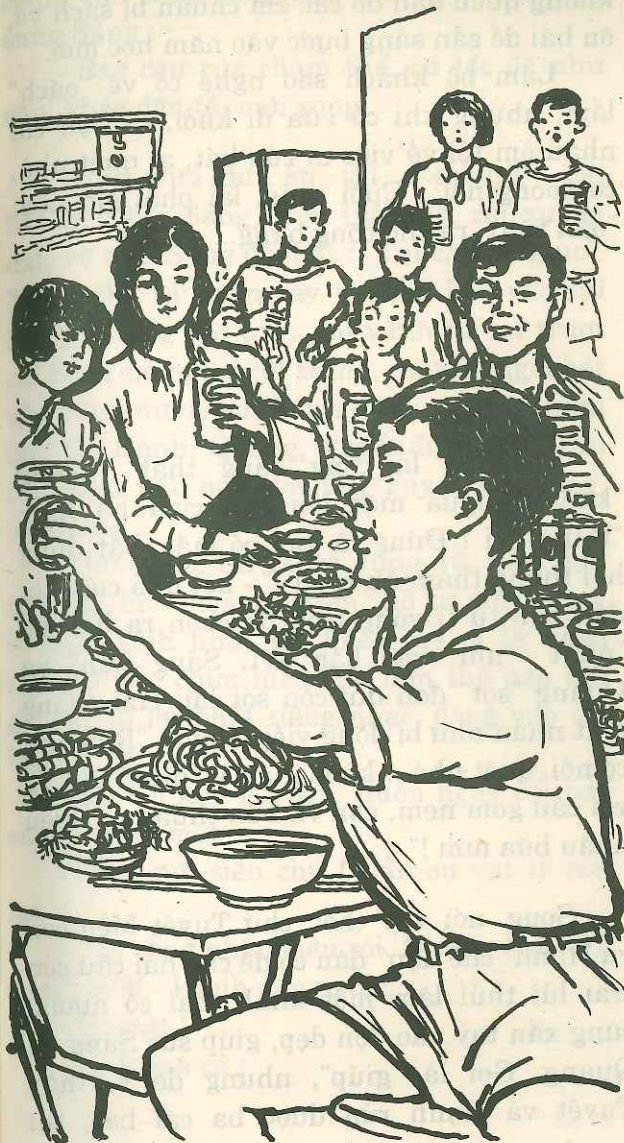
Bố Minh gật đầu nói với cả cô giáo lẫn bọn trẻ :

- Tôi chuyển lời của ban chỉ huy cảm ơn cô giáo và các em. Dẫu còn nhiều điều cần phải rút kinh nghiệm với các cháu, song, rõ ràng, kết quả sự chuyển biến tích cực vừa rồi của Bình Sẹo, là do một phần công lao và sự tác động về tinh thần rất lớn của nhóm bạn trẻ này. Ngay trong lời khai cung, Bình Sẹo luôn nhắc đến và thú nhận điều đó.

Sau bữa ăn liên hoan, nhất là sau câu chuyện của bố Minh "tổ cú" kể lại về Bình

Sẹo, không khí trở nên phấn khích và sôi nổi kỳ lạ. Cả thầy trò, bố con đều rạo rực những niềm vui riêng. Các chủ nhỏ trình sát vui vì việc làm của chúng đã có ích cho xã hội và mang một ý nghĩa không nhỏ. Cô giáo Hà tự hào vì có những học trò dũng cảm, thông minh, biết thương yêu giúp đỡ lẫn nhau, và lại học giỏi nữa. Cô vui và tin cậy các cô, cậu lấu cá, tính nghịch của mình như một bầy em thân thiết và quý mến. Còn bố Minh, ông đã nhiều lần chứng kiến cậu con trai và các bạn của nó làm được bao việc chẳng kém gì những chiến sĩ hình sự cả. Song, quả thật, trận song đấu lén lút của chúng ở trại hè vừa qua, và những đánh giá, nhìn nhận tinh tế của chúng về tên tội phạm, đã làm ông bất ngờ. Tội trẻ bây giờ thật sâu sắc, và nhận biết sự việc, con người vô tư hơn nhiều lần ông tưởng. Ông khẽ gật đầu trầm nghĩ: "Đây chính là những trình sát hình sự của tương lai chứ không phải ai khác nữa"...

Buổi liên hoan kết thúc, vừa đúng giờ bố Minh phải đi, ông đang bận dở một vụ án khác ở trụ sở. Cô giáo Hà đòi ở lại giúp Tuyết và Hạnh "thu dọn chiến trường", nhưng không được. Các trình sát kiên quyết không đồng ý, với lý do: "Chúng em còn liên hoan tiếp!" nên cô giáo đành ra về. Cô

không quên dặn dò các em chuẩn bị sách vở, ôn bài để sẵn sàng bước vào năm học mới.

Làm bộ khách sáo nghe có vẻ "oách" lắm, nhưng khi cô vừa đi khỏi, cả bọn cái nhau ôm tòi về việc ai rửa bát, ai quét nhà, cọ xoong nồi... Cuối cùng, lại phải giở sách "oản tù tì" ra cho công bằng...

*

Và, quả là công bằng thật ! Tùng "khênh" ngựa mặt lên trời cười ha hả : "Đáng đời ! Đúng là giờ có mất, bắt đúng hai thằng tham ăn nhất !" - kết quả cuộc thi đấu oán tù tì vòng tròn để chọn ra hai đội "nhất - nhì" vào bán kết, Sáng "lợn" và Quang "sọt" đen đui còn sót lại. Hai chàng mặt nhăn như bị động viên nhau : "Rửa bát, cọ nồi, quét nhà... không là cái "đỉnh" gì ! Tớ với cậu gom nem, chả và bún thừa lại, chiều nhậu bữa nữa !"...

Song, nói vậy thôi, chứ Tuyết Mèo con và Hạnh "chè đậu" đâu có để cho hai cậu con trai lủi thủi làm một mình, hai cô nương cùng xắn tay vào dọn dẹp, giúp sức Sáng và Quang. Gọi là "giúp", nhưng để ý, thấy Tuyết và Hạnh rửa được ba cái bát, thì

Sáng vẫn chưa xong một cái. Tuyết liếc xéo sang Sáng :

- Sao cậu rửa chậm thế, cứ tốc độ như cậu, khéo đến tối mới xong...

Tuyết vừa dứt lời, thì... "choang", cái bát trên tay Sáng, trơn tuột mỡ, rơi xuống đất, vỡ tan. Sáng đỏ mặt : "Tại cậu cứ giục". Tuyết thò cả ngón tay mỡ lên beo vào tai Sáng, nhưng mỡ trơn, cái vành tai cứ trượt ra. Sáng né người lùi tránh, mất đà ngồi bệt vào vũng nước, ướt hết hai cái... mông quần bò ! Cả Hạnh, Quang, Tuyết được một trận cười như nắc nẻ. Một lát, Tuyết hạ giọng, bảo Sáng :

- Rửa bát, thì có vẻ vụng về, hậu đậu thế, mà làm cuốn an-bom "hồ sơ mặt" tặng tớ hôm sinh nhật thì khéo tay ời là khéo tay. Tớ vẫn chưa hiểu cậu làm thế nào mà giờ ra, nó lại phát tiếng nhạc, đóng vào thì lại im, giỏi thế ?

Câu hỏi làm cu "lợn" quên ngay cái bát vỡ, nó vênh mặt :

- Thế mới siêu chứ ! Cán sự vật lý mà lại.

- Thì công nhận siêu rồi. Nhưng làm thế nào, nói đi - Hạnh gắng giục.

- Bí mật !

Tuyết mà cả :

- Nếu cậu nói ra, tớ và Hạnh sẽ làm giúp phần việc còn lại, cho cậu nghỉ...

Sáng khoát chỉ, như chỉ chờ có thế :

- Được nhé, nhớ đấy - rồi cậu vớ ngay bánh xà phòng, rửa tay, đứng lên.

- Kia, đã nói đâu mà đòi nghỉ - Hạnh cuống quýt.

Sáng "lợn" vẩy vẩy nước trên tay, đáp ngay :

- Chẳng có gì ghê gớm cả. Tớ ra chợ, mua cái bưu ảnh có nhạc, về dán ảnh của các cậu đề lên. Thế là xong chứ có gì đâu.

Hạnh, Tuyết, Quang và cả Minh, Sơn, Tùng vừa ra, bấy giờ mới nhìn nhau, phục tay cán sự lấu cá. Chỉ có thể mà suốt mấy hôm nay, cả bọn, chưa anh nào nghĩ ra nổi. Tuyết nháy Hạnh một cái, rồi bảo Sáng :

- Rồi ! Coi như "xong hợp đồng", cậu có thể nghỉ được...

Nhưng Sáng vừa quay vào nhà được hai bước, thì Tuyết gọi giật lại :

- À này, nhân tiện cậu bê hộ tớ cái rổ bát vào nhà với...

Sáng quay ra, khệ nệ bưng cái rổ đầy bát vào, được mấy bước, Tuyết ới theo, dặn :

- Rồi mang mấy cái nồi và chảo trên bếp ra giúp tớ nhé.

Sáng mang hai cái chảo ra đến nơi, đến lượt Hạnh :

- Cậu với giúp tớ cái bàn chải và lọ nước rửa bát... đổ cho tớ vào chảo một tí... cả cái bàn chải nữa... Cọ thử xem nào, đã đủ xà phòng chưa... Thế... thế... được rồi đấy... tiếp tục đi... cậu cọ luôn hộ tớ cái xoong luôn đi... cả cái nồi nữa nhé...

Liên tục như vậy, Tuyết và Hạnh thi nhau "nhờ" Sáng, hết việc nọ đến việc kia, tự nhiên đến mức cái thỏa thuận để cho Sáng nghỉ, không phải rửa bát nữa bị quên hẳn. Cu cậu cứ thế ngoan ngoãn làm mọi việc như một cái máy, trong khi Tuyết và Hạnh thì bám nhau, tùm tùm cười. Đến là lạ, cái anh chàng nóng tính, cục cằn này, hơi tí nổi khùng, nói văng mạng chẳng biết giới đất là gì, mà bên các bạn gái, bỗng khép nép, thuần tính hẳn ra, chẳng còn đâu cái đáng dấp hùng hổ, dữ tợn ngày xưa nữa. Mới biết, tình bạn thân thiết và chân thành làm cho tuổi trẻ ngày thêm hoàn thiện, tốt đẹp hơn.

TỪ CÂU CHUYỆN VÔ TÌNH CỦA CU "LỌN"

Rửa đến cái xoong thứ ba, Sáng mới sực nhớ đến chuyện "mà cá" của Mèo Con và Hạnh ban nãy, quay lên bắt gặp hai cái lúm đồng tiền trên má Tuyết cứ giật liên hồi - cô á đang nín cười vì đã đưa được ông bạn lười vào "bẫy". Sáng biết bị hai "chị" lừa, tức lắm, nhưng mấy cái nôi, xoong đã được cọ rửa sạch sẽ tinh tươm, biết thì đã muộn rồi. Cậu đành ngậm bồ hòn làm ngọt, cố tình nói lảng chuyện, coi như chẳng suy nghĩ thiệt hơn gì, cọ nôi, rửa xoong chỉ là chuyện... vặt. Sáng vào đề :

- Cứ nhìn mấy cái xoong, tớ lại nhớ đến cậu bé hàng xóm liều lĩnh và traten đòn cách đây mấy hôm, tớ mà không nhảy vào can ngăn và bênh vực, thì cậu ta phải ăn một traten roi lần... đấy là ít...

- Sao, mấy cái xoong thế nào mà lại liên quan đến cậu bé bị ăn đòn ? Mà ai đánh cậu ta mới được chứ ?...

Sáng vừa vắn nước tráng nôi, vừa kể :

- Chuyện là thế này : Nhà cậu ta ở ngay đầu hồi khu tập thể, trông sang sân nhà tớ. Một buổi trưa, vô tình tớ đứng cửa nhìn sang, trên tầng bốn, chắc bố mẹ đi làm hết, hai anh em nhà ấy bị nhốt khóa cửa ở trong, một đứa chừng năm tuổi, một đứa lớn hơn, độ sáu tuổi. Chúng rờng dây, buộc một cái xoong nhôm méo mó thả xuống đất cho bà đồng nát đứng dưới. Hai bên gọi xuống ới lên ngã giá, tất nhiên bà đồng nát nói bao nhiêu, chúng chẳng phải nghe. Sau, tớ nghe thằng anh nói :

- Bà mua luôn hộ cháu mấy cái kẹo cao su, loại kẹo "xăm" có hình vẽ ấy, rồi buộc vào đầu dây cho cháu...

Chiều tụi trẻ, bà đồng nát vào hàng nước mua mấy gói kẹo, bọc vào ni-lông, buộc vào dây cho chúng. Hai đứa bé hân hoan kéo sợi dây đưa dần gói kẹo lên, hò reo "tới đích rồi !", và lập tức ngồi ngay trên song lồng sắt, bóc chia nhau ăn ngon lành.

Tớ nghĩ bụng : "con cái nhà ai, thật là nghịch hết cặp ! Bị nhốt trong nhà mà vẫn nghĩ ra "mưu kế" mua được quà để ăn, thì quả là khá thật. Cỡ này, vài ba tuổi nữa làm trinh sát đặc nhiệm được đây. Tự nhiên, tớ bỗng có cảm tình với hai anh em cậu bé kia, mặc dù tớ vẫn biết, việc chúng bán cái xoong nhôm là liều lĩnh, vụng trộm, chắc

chấn hai đứa phải giấu bố mẹ chúng chuyện này. Tớ nháy ra ngoài cửa, ngoái lên, gọi đùa :

- Này, hai em ăn kẹo một mình có ngon không ? Cho anh một cái nào !...

Tớ chỉ nói đùa vậy, không ngờ vừa dứt lời, cậu em thò tay ra ném vèo ngay một cái kẹo xuống cho tớ : "Mời anh ăn đi, kẹo ngon lắm ! Nhưng em chỉ còn một cái thôi...!"

Tớ giờ tay bắt cái kẹo. Càng thấy khoái thằng bé, cậu ta thật thảo và dễ thương, với tính tình như thế, nhất định chúng không thể thuộc loại hư hỏng, gian trá được. Có lẽ, chẳng qua, bị nhốt trong nhà, bọn trẻ không có gì chơi, mới nghĩ ra những trò tinh quái cho vui vậy thôi. Thế là tớ cứ giữ cái kẹo, định bụng chiều về, sẽ lên trả lại chú bé. Nào ngờ, buổi chiều, vừa mò lên cầu thang, đã nghe thấy tiếng thằng bé khóc thút thít ngoài chiếu nghỉ, còn trên nhà, bà mẹ đang quát tháo văng nhà. Nghe trong lời mắng dọa thằng con, bà mẹ đe nẹt : "Không nói thật, thì đừng có về nhà ! Chúng mày lấy tiền ở đâu để mua kẹo ? Há. Nói mau !"...

Chắc bà mẹ đang tra khảo thằng anh. Tớ vội chạy lên, chẳng hiểu sao bỗng nghĩ : "Chỉ có mình bệnh vực được chúng lúc này". Ngay giữa cửa, bà mẹ tay cầm ngược cái chổi lông gà, đang lăm lăm trực trút con tức

giận xuống... mông cậu bé. Còn cậu kia, vì quá sợ hãi, chẳng biết nên "trình bày" với mẹ thế nào cho khỏi bị ăn roi cả... Tớ nhanh trí, móc túi lấy cái kẹo ban sáng, lễ phép chào bà mẹ như không có chuyện gì xảy ra, tiến lại phía thằng anh, nhanh nhẩu :

- À, em đây à, nghịch gì để mẹ mắng thế? Đã ăn hết kẹo chưa ? Anh còn cái nữa, cho em nốt này...

Thằng bé như vớ được ân nhân, đón lấy cái kẹo như một lý do chính đáng thanh minh với mẹ. Bà mẹ bấy giờ như mới hiểu ra mọi chuyện, hạ thấp cái chổi lông gà, sắc mặt chuyển sang vui vẻ, đon đả bảo tớ :

- Ôi, thì ra cháu cho các em kẹo đấy à, sao không cho bác biết. Quý hóa quá, anh ở tận bên kia đường mà cũng nhớ đến các em... - rồi bà nhanh chóng cất cái chổi lông gà lên ngăn tủ, quay ra nói với cậu bé - Kia, con mời anh vào nhà chơi đi, còn em Thắng đâu rồi ? Thắng ơi ! Lên nhà có anh đến chơi này...

Thắng là tên thằng em, nghe tiếng mẹ gọi, nó biết tình thế đã đổi khác, vội chạy lên nắm ngay lấy tay tớ... Thật không ngờ, cái kế "hoãn binh" đột xuất của tớ lại kết quả đến thế. Tớ vào nhà, ngồi chơi với hai anh em cậu bé một lát, chủ yếu đợi bà mẹ tan hãn con thịnh nộ, trở lại vui vẻ bình thường, mới xin phép ra về. Hai anh em nó

tiền tố ra tận cửa về biết ơn và quý mến
lắm. Tên hai đứa là Chiến và Thắng...

Nghe chuyện Sáng kể, Tuyết Mèo con
càng cảm thấy ông bạn "cán sự lý" lớp trên
này thật nhiều nét đặc biệt và có nhiều
điểm rất giống tính mình nữa. Tuyết nhủ
mày hỏi :

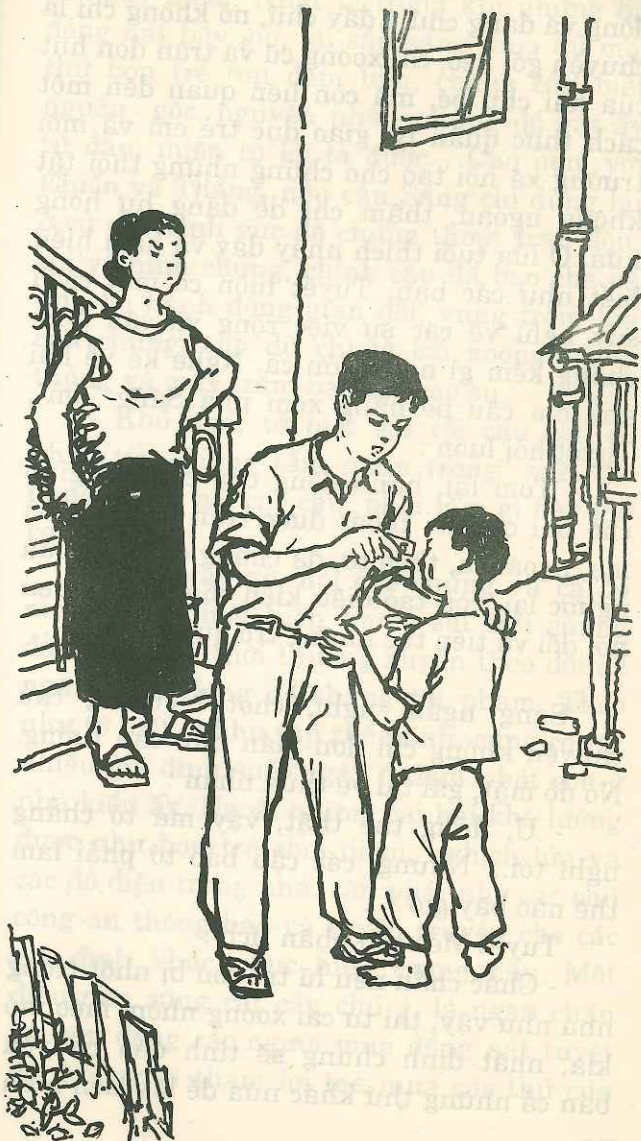
- Vây, từ hôm đó, hai anh em Chiến -
Thắng còn bị bố mẹ nhốt ở trong nhà
không? Cậu có mang sang cho chúng kẹo
"thật" lần nào nữa không?... Sở dĩ, tớ nói
"kẹo thật", bởi hôm ấy, cái kẹo cậu đưa cho
thằng anh chính là cái kẹo của nó ném
xuống cho cậu đấy chứ, thật khéo "của
người phúc ta"...

Sáng "lợn" gãi gãi đầu :

- Hai đứa hằng ngày vẫn bị nhốt trong
nhà. Khổ thế, chưa đến tuổi vào lớp một, lại
không đi mẫu giáo, vì khu mình chỉ có nhà
trẻ, làm gì có lớp mẫu giáo nào... Nhưng,
thú thực, từ hôm đó tớ chưa sang nhà chúng
thêm lần nào, mặc dù trưa trưa, vẫn thấy
chúng hò hét, đùa nghịch trên lồng sắt ban
công...

- Rõ là ông anh "ki", mang tiếng quý các
em lắm, mà chả cho em được cái kẹo nào... -
Hạnh công kích.

Tuyết Mèo con, lúc đầu chỉ ngỡ Sáng kể
câu chuyện bâng quơ nhằm lảng vạ "bị sai

vật", nào ngờ tình tiết sự việc cũng cảm động và đáng chú ý đầy đủ, nó không chỉ là chuyện gói kẹo, cái xoong cũ và trận đòn hựt của hai chú bé, mà còn liên quan đến một cách thức quản lý, giáo dục trẻ em và môi trường xã hội tạo cho chúng những thói tật không ngoan, thậm chí dễ dàng hư hỏng nữa. Ở lứa tuổi thích nhẩy dây và ham hiểu biết như các bạn, Tuyết luôn có một cách suy nghĩ về các sự việc rộng và sâu hơn, chẳng kém gì người lớn cả. Nghe kể về hai anh em cậu bé hàng xóm nhà Sáng "lợn", Tuyết hỏi luôn :

- Tóm lại, hành động của cậu chỉ giúp cho hai chú lợn thoát được trận đòn của bà mẹ, ngoài ra, theo tớ, đã chẳng có lợi gì, mà ngược lại, còn tạo điều kiện cho lũ trẻ quen nói dối và tiếp tục những trò quỷ sứ khác...

Sáng ngẫm nghĩ, chợt hiểu ra, câu chuyện không chỉ đơn giản như cậu tưởng. Nó đỏ mặt, gãi tai về thừa nhận :

- Ủ, đúng thế thật, vậy mà tớ chẳng nghĩ tới... Nhưng, các cậu bảo tớ phải làm thế nào bây giờ ?...

Tuyết Mèo con phân tích :

- Chắc chắn nếu lũ trẻ còn bị nhốt trong nhà như vậy, thì từ cái xoong nhôm méo mó kia, nhất định chúng sẽ tính đến chuyện bán cả những thứ khác nữa để lấy tiền mua

kẹo. Cho dù mục đích chỉ thế thôi, song thật là nguy hiểm. Nhất là trong khi những bà đồng nát bây giờ, lại sẵn sàng mua đủ mọi thứ bọn trẻ con đem bán, chẳng cần biết nguồn gốc, nguyên nhân những đồ vật ấy từ đâu, miễn có lời là được... Cho nên, với Chiến và Thắng, nếu cậu Sáng chỉ dừng lại ở cử chỉ bênh vực để chúng thoát trận đòn, thì vô hình chung, chính cậu đã bao che và ủng hộ hành động gian dối, vụng trộm kia của chúng, cho dù chỉ là cái xoong nhôm thủng và mấy trăm bạc kẹo cao su...

- Khổ quá, tớ biết sai rồi cậu còn cố phân tích "nâng tầm quan trọng" mãi. Tớ đang muốn hỏi các cậu, phải làm gì bây giờ cơ mà ?...

- Phải gấp gờ, nói cho chúng và cả bố mẹ hai đứa biết hiện tượng sai trái chúng đã làm, đồng thời thường xuyên theo dõi để ngăn chặn đừng để chúng tái phạm. Theo như tớ biết, ở khu tập thể mình, cũng có rất nhiều gia đình suốt ngày đi làm nhốt con ở nhà kiểu ấy. Ngoài những cái hại khó lường được như bọn trẻ chơi diêm, nghịch lửa và các đồ điện trong nhà, cần phải nhờ các chú công an thông báo và tuyên truyền cho các gia đình khắc phục hiện tượng này. Một điều nữa cũng rất cần chú ý, là ngăn chặn và vận động các người mua đồng nát tuyệt đối không vì tham lợi mà mua các thứ của

trẻ con đem bán, để phòng ngừa tội trẻ sinh hư...

Sáng "lợn" sốt ruột :

- Nhiều việc một lúc thế, cậu cứ làm như hợp ban bảo vệ dân phố không bằng. Cụ thể tớ phải làm gì nào ?

- Tất nhiên, mình cậu không thể làm được. Việc này, theo tớ, cần thông báo cho cả nhóm biết và phân công việc cụ thể từng người. Để lát nữa vào nhà đá... Thế cậu định xử lý thế nào với cái bát đánh vỡ lúc này đây ?

*

* *

Mời các em đón đọc tập tiếp theo :

"KẺ ĂN CHẶN XẤU CHOT"

DANH SÁCH NHỮNG HỘI VIÊN MỚI CỦA CLB "ĐẶC NHIỆM C21"

Sau một thời gian nhận "đơn" và xem xét, Cầu lạc bộ **"Đặc nhiệm C21"** quyết định kết nạp các em có tên sau đây. Qua CLB, các em có thể viết thư cho nhau làm quen, thăm hỏi, tâm tình, trao đổi kinh nghiệm học tập, và cả "nghệp vụ phá án" nữa. Ngoài ra, các em có thể nhắn tin cho nhau qua **"Hòm thư đặc nhiệm"** của CLB.

"CLB Đặc nhiệm" hy vọng các thành viên trong cả nước xích lại và hiểu biết nhau hơn qua bộ truyện này.

- Các em **Nguyễn Thị Ngọc Anh**, **Phạm Thị Kim Dung**, **Nguyễn Thị Kim Dung** và **Mai Thị Thanh Tâm** (nhóm D²AT), số 22 đường Chí Linh, T4-P9 thành phố Việt Trì.

- **Trần Quốc Duy** (thành viên nhóm T²HDN), 101/1 đường Bùi Đình Túy, P12, quận Bình Thạnh, TP Hồ Chí Minh.

- **Lương Kim Mai**, lớp 6C trường PTCS Trần Quốc Toản, phường Hồng Hà, thành phố Hạ Long, Quảng Ninh (cột 8).

- **Dương Thúy Bình**, 13 tuổi, lớp 7D và **Đỗ Hồng Hải**, 13 tuổi, lớp 7B trường THCS Kim Giang, Đống Đa, Hà Nội.

- **Lã Trần Mai Phương**, lớp 6 trường Võ Văn Ký, 17A Thái Nguyên, Nha Trang, Khánh Hòa (có cả 1 ảnh rất đẹp nữa).

- **Lê Phương Chi**, 18 phố Phó Đức Chính, Ba Đình, Hà Nội.

- **Vũ Thị Thu**, lớp 9 I, trường PTTH cấp II VTS, phường Niệm Nghĩa, quận Lê Chân, tổ 1, ngõ 147, số nhà 35.

- **Trần Thanh Hương**, P205, C27 khu tập thể Tân Mai, quận Hai Bà Trưng, Hà Nội.

- **Nguyễn Thị Mận**, lớp 6A trường THCS Văn Sơn, Đồ Sơn, Hải Phòng.

- **Trương Bá Quý**, đội 9, xóm Đông, Lê Mật, Việt Hưng, Gia Lâm, Hà Nội (lớp 8).

- **Vũ Hồng Hạnh**, **Nguyễn Hồng Anh**, số 4 Ngõ Sĩ Liên.

- **Đào Thu Huyền**, 23 Phạm Hồng Thái, thị xã Sơn Tây, Hà Tây.

- **Thùy Trang**, 300/4, Hùng Vương, Pleiku.

- **Trương Thu Trang**, lớp 10P trường Mari Quyeri, Hà Nội.

- **Đỗ Thị Kiều Oanh** (lớp 10) đường Cù Chính Lan, khu chợ cũ, thị trấn Cổ Lễ, Nam Ninh, Nam Hà.

- **Nguyễn Thị Thắm**, **Nguyễn Thị Lan Phương**, **Phạm Thị Thu Hương**, lớp 11C7 trường PTTH Hà Huy Tập, TP Vinh, Nghệ An.

- **Nguyễn Thị Thu Hằng**, 368 đê Tiền Phong, phường Năng Tĩnh, TP Nam Định, Nam Hà.

- **Bùi Bích Hoàn**, 14 tuổi, lớp 8B1, trường PTCS Lê Lợi, Ngô Quyền, Hải Phòng, nhà số 1 lô B62, khu Đ1 Cát Bi, quận Ngô Quyền, Hải Phòng.

- **Trần Thị Hằng**, xóm 1 nông trường Trung Dũng, thị xã Đồ Sơn, Hải Phòng.

- **Mai Văn Hiếu**, lớp 8P2 trường THCS Việt-An, Thanh Xuân, Hà Nội.

- **Trần Thị Thoa**, số 1 ngõ 27, cụm 3, quận Ngô Quyền, phường Đông Khê, Hải Phòng.

- **Nguyễn Thị Bảo Thanh**, 14 Tôn Thất Đạm, Ngô Quyền, Thái Bình, Q 1.

- **Hoàng Thu Hương**, lớp 8P2 trường PTTH Ngô Quyền, quận Lê Chân, Hải Phòng.

- **Một em quên viết tên**, ở 20B - C3 tập thể Tân Mai, Hà Nội.

- **Trần Bích Vân**, 14 tuổi, lớp 8A trường THCS Vĩnh Tuy, Thanh Trì, Hà Nội.

- **Nguyễn Hoài Thu**, lớp 9 toán trường chuyên, Hoài Đức, Hà Tây, xóm Đình Đàn, xã Dương Liễu, Hoài Đức, HT.

- **Nguyễn Thu Hương**, tổ 2 nhà 037 Nguyễn Quang Bích, đường Nguyễn Huệ, Lào Cai.

*

Thư từ gửi về các em ghi rõ địa chỉ nơi mình ở, gửi đến : **NXB Hà Nội, số 4 Tổng Duy Tân, Hà Nội.**

HÒM THU ĐẶC NHIỆM C21

NHÓM ĐẶC NHIỆM NHÀ C21

Bộ truyện dài nhiều tập

*Tác giả : **LÊ TẤN HIỂN***

NHA XUẤT BẢN HÀ NỘI

4 Tổng Duy Tân - Hà Nội

Tel : 8.252916 - 8.257063

Chịu trách nhiệm xuất bản :

ĐỖ NINH

Biên tập : PHẠM QUỐC TUẤN

Bìa và minh họa : LÊ VĂN HIỆP

Trình bày vi tính : OANH ANH

Sửa bản in : Tác giả

NHOM ĐỘC NHIỆM NHÀ CỬ

Bộ truyền dài nhiều tập

Tác giả: **LÊ TÂN HIẾN**

NHÀ XUẤT BẢN HÀ NỘI

4 Tông Đạo Tân - Hà Nội

Tel. 8.252.016 - 8.252.023

LE TÂN HIẾN
Cấp phép xuất bản :

DỒ NINH

Biên tập : **PHẠM QUỐC TUẤN**

Bìa và minh họa : **LÊ VĂN HIỆP**

Trình bày vi tính : **ĐANH ANH**

Sửa bản in : **Tác giả**

In 1000 bản khổ 10,5x18cm. Tại xí nghiệp
in Bộ LĐTB Xã hội. Giấy phép xuất bản
số 102/CXB ngày 11 tháng 3 năm 1996.
In xong và nộp lưu chiểu tháng 10-1996.